

CĂLĂUZA

REVISTA ȘCOALELOR DUMINECALE, SOC. TINERETULUI ȘI SOC. FEMEILOR

ANUL V. No 2.

Redacția: Arad, Str. Fabricii 20.

Apr.—Iunie 1939

„Treci în Macedonia și ajută-ne“

Faptele 16 : 9.

ȘCOALA DUMINECALĂ ȘI ÎNVĂȚĂTORII

de M. Dumitrașcu.

Nu-mi amintesc să fi vizitat o biserică în scopul de a organiza, sau de a da îndrumări pentru școala duminicală, în care să nu aud: „N'avem învățatori pentru școala duminicală și deci nu o putem organiza, sau nu merge așa de bine școala duminicală, fiindcă n'are cine să lucreze în ea”.

Să fie oare așa de sărac poporul Domnului, încât să nu aibă în sânul lui astfel de elemente, pentru a putea fi întrebuințați în lucrarea școalelor duminicale? Nu cred. Mai curând cred că mulți nu au înțeles chemarea, iar unii cari au înțeles-o, n'o urmează, părându-li-se că chemarea de a servi ca învățator în școala duminicală, nu e de cine știe câtă importanță. Mai curând ar primi să conducă un serviciu al tineretului, un serviciu de evanghelizare, sau de zidire sufletească, dar să fie învățator la școala duminicală, nu e cine știe ce, asta o poate face oricine. Cei ce gândesc și vorbesc în felul acesta, greșesc și se înșală mult.

În rândurile ce urmează, cu ajutorul Domnului, voi căuta să arat ceva despre chemarea și pregătirea învățătorului școlii duminicale și fac aceasta cu speranța că cei ce până azi n'au dat importanță acestei chemări, vor înțelege care este voia Domnului și vor zice: „Iată-mă, Doamne, sunt gata să-ți slujesc Tie și poporului Tău”.

Chemarea de a fi învățator în școala duminicală.

Ori cine, fie credincios sau necredincios, este un învățator prin vorbele și viața sa. Învăță-

tura lui poate fi bună sau rea, dar este învățătură. Ori care credincios este chemat și însărcinat de Domnul să predea învățătura bună, fie în public, fie în particular.

Hotărârea de a urma îndemnul și chemarea ca învățator în școala duminicală, stă în voința și îndemnarea noastră. Voința depinde de noi. Noi suntem stăpâni pe voința noastră și printr-o gândire mai serioasă și rugăciune, ne hotărîm pentru acest lucru. Îndemnarea de a preda, ne-o putem însuși. Ucenicii n'au fost învățatori când au fost găsiți și chemați de Domnul, dar în scurt timp, au căpătat îndemnarea în așa fel, încât multă lume îi asculta cu plăcere și interes. Chemarea Domnului către ei a sunat: „Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni”. Cum aveau să pescuiască ei oameni pentru Mântuitorul? Prin învățătură. Oare nu sună și pentru noi aceeași chemare și nu trebuie s'o îndeplinim predând altora Cuvântul Domnului?

Când Dumnezeu a chemat pe Ghedeon să conducă poporul Evreu, la biruință asupra lui Madian care-l asuprea, i-a spus când el șovăia: „**Du-te cu puterea aceasta care o ai... oare nu te trimite Eu?**” Câți tineri și tinere și alți de alte vârste din poporul Domnului nu stau nepăsători față de lucrul Domnului, lăncezind de pe o zi pe alta, fără să-și dea seama că în ei sunt talente care, dacă le-ar pune în slujba Domnului, ar duce la mari și minunate biruinți a adevărului Dumnezeu. Motivele cu care căutăm să ne îndreptăm nepăsarea,

sau șovăirea noastră, așa cum a făcut și Ghedeon (Judec. 6:14—16), sunt acoperite de promisiunea Sa: „**Eu voi fi cu tine**”. Oare nu este aceasta de ajuns? În această promisiune stă înțelepciunea, priceperea, îndemnarea și puterea de a preda altora cuvântul Domnului. Recunoaștem micimea, nepriceperea, neîndemnarea și că suntem mărginiți în cunoștință, dar faptul că El este cu noi, ne îndeamnă să primim și să urmăm chemarea de a preda altora cuvântul Său veșnic.

Domnul Isus a zis: „**Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură**”. (Marcu 16:15). Iar în Matei 28:19—20 zice: „**Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile... Și învățați-i să păzească tot ce v'am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin**”. Cred că este destul de clară chemarea Domnului cu privire la însărcinarea de a învăța sau de a preda și altora cuvântul Său. Dar nu este numai o chemare, ci mai mult, o poruncă. E o poruncă, însoțită de o făcăduință: „**Eu sunt cu voi...**”

De altfel toți câți sunt adevărați creștini, trebuie să considere onoarea de învățător ca cea mai de seamă onoare din partea Domnului.

Domnul Isus a fost numit mai mult „**învățător**” (rabî), atât de ucenici, cât și de popor. Tînta Lui de căpetenie a fost „**învățătura**”. Când Nicodim a venit la Domnul noaptea, i-a zis: „**Învățătorule, știm că esti un învățător, venit dela Dumnezeu...**”

Din toate acestea vedem lămurit că avem chemarea de a

învăța pe cei mici, ca și pe cei mari, cuvântul Domnului, urmînd astfel chemarea, porunca și exemplul Său.

Dacă Domnul Isus a considerat așa de însemnat lucrul de „**învățător**”, de sigur noi nu putem să-l considerăm mai puțin important. Deci să primim chemarea și îndemnul și să mergem la lucru, căci „**El este cu noi**”.

PREGĂTIREA ÎNVĂȚĂTORULUI.

Orice lucru cere pregătire. Unii cred că lucrul în școala duminicală se poate face și fără pregătire, dar aceasta este o părere greșită. Pentru acest lucru trebuie o deosebită și temeinică pregătire. Sunt mai multe căi de pregătire, dintre care amintim trei:

1. Studiarea Bibliei și a metodelor de predare ale Domnului Isus.

2. Studiarea elevilor: bărbați, tineri și copii, ca să știm nevoile și interesele lor.

3. Studiarea metodelor întrebuintate de alte șc. dum. și aplicarea acestor metode întrucît este cu putință și de folos.

În alte limbi și mai cu seamă în limba engleză, sunt multe cărți, cari se ocupă în amănunțime cu toate problemele școlii duminicale și dacă Domnul ne va ajuta, nu va trece mult și vom avea și noi un manual al școlii duminicale, dar până atunci tot trebuie să lucrăm și avem nevoie de pregătire. Pentru această pregătire vom studia metodele Domnului Isus din mai multe puncte de vedere.

Domnul Isus ca învățător, fie că a avut numai o singură persoană, fie că au fost mai multe în jurul Său, metoda Lui de a

învăța a fost perfectă. Observăm următoarele:

1. **El și-a ales un subiect de care nu s'a depărtat.** Intotdeauna El a avut ceva nou și interesant de spus spre folosul sufletesc al celor ce-L ascultau. Multele Sale învățături și sfaturi, erau clare și necesare, ca lumea cunoscându-le, să înțeleagă planul mântuirii pentru care venise pe pământ, pentru a-l duce la îndeplinire. Cap. 3, din Sf. Ev. după Ioan, conține astfel de învățături, pe care învățatul Nicodim și lumea încreagă, trebuia să le cunoască pentru a înțelege planul de mântuire.

El s'a ținut așa de bine de subiect, că oamenii n'au putut să-l îndepărteze dela ei, cu toate că veneau cu felurite chestiuni, cerându-I lămurire. Sunt unii și în zilele noastre, care sunt contra pregătirii cu un subiect ales și bine studiat. Ei încep cu cartea Facerii și termină cu Apocalipsul.

2. **Parabolele erau foarte des întrebulate de El, cu scopul ca să facă mai ușor de priceput, ceea ce voia să spună, pentru toți.** Așa și noi, să întrebuițăm ilustrațiuni și exemple potrivite cu subiectul, pentru a face pe toți, chiar și pe cei ce înțeleg mai greu, să înțeleagă mai ușor ceea ce voim să spunem! Sunt multe cărți, în limba română cu o mulțime de astfel de ilustrațiuni și afară de aceasta, revista „**Farul Creștin**” aduce în fiecare săptămână astfel de ilustrațiuni și exemple.

3. **Să cunoaștem bine sf. Scriptură.** În ea găsim multe și folositoare întâmplări și exemple pentru viața creștinu-

lui. Domnul Isus, imediat după înviere, când însoțea pe cei doi spre Emaus, le-a spulberat toată inoiala din inimă și i-a pregătit să-L poată cunoaște la frângerea pâinii, prin explicarea sf. Scripturi, pe care o cunoștea așa de bine.

4. **El a știut cum să câștige interesul celor ce-L ascultau.** Intotdeauna Domnul începea lecția cu subiectul în care, cei ce-L ascultau, aveau interes și apoi încet, încet, ajungea la partea spirituală pe care voia să le-o predea. Iată câteva exemple: Femeia Samariteancă la fântâna lui Iacov. Subiectul lecțiunii Lui a fost apa, fiindcă interesul femeii era apa, și dela apa materială, a ajuns la apa spirituală. Interesul lui Nicodim era într'o naștere fizică. El s'a gândit că este mântuit, fiindcă n'a născut Evreu. Domnul Isus, cunoscându-i gândul acesta a luat ca subiect nașterea, dar nu nașterea firească, ci nașterea spirituală — nașterea din nou. Prin această metodă, Domnul a câștigat pe mulți pentru Împărăția lui Dumnezeu. Ținta noastră de căpătenie în școala dumniească trebuie să fie câștigarea sufletelor pentru Domnul și dacă voim să atingem cât mai bine această țintă, trebuie să întrebuițăm metodele Domnului Isus.

Câteva sfaturi cu privire la pregătirea lecțiilor.

Pregătirea lecțiunii în grup să nu se facă la începutul săptămânii, căci învățătorii trebuie să aibă și ei timp să studieze singuri lecțiunea, nici la sfârșitul săptămânii nu este bine, pentru că după pregătirea lecțiunii trebuie să mai cugete

și să restudieze lecțiunea ca să vină bine pregătit în fața clasei sale.

Se poate că frații conducători de școala duminicală, sau frații lucrători, cari fac pregătirea lecțiunii cu învățătorii școalei duminicale, să aibă mult de lucru cu cei ce înțeleg mai greu, dar trebuie să cerem de la Domnul răbdare.

N'a fost greu pentru filosoful Socrate să formeze din Platon un mare învățător, pentru că s'a născut cu acest geniu, dar credem că s'a cerut mult lucru și multă răbdare Domnului, ca să facă învățători din Petru, Iacov, Toma, etc., care au fost așa de simpli. Și cu toate acestea El a pregătit cei mai renumiți învățători. Cum a reușit să facă aceasta?

1. El a făcut învățătura Lui așa de atrăgătoare, încât ucenicii au căpătat o mare dragoste de a o preda. Le-a vorbit din inimă și cuvintele Lui au mers la inimile lor. Învățătura Lui nu era o teorie searbădă, învățată în școala oamenilor, ci erau cuvintele auzite dela „Tatăl”. Cuvintele Lui erau „Duh și viață”.

2. El a găsit o plăcere așa de mare în lucrul Lui, încât ucenicii au fost atrași de exemplul Său. N'a făcut lucrul acesta de silă sau de formă, ci din dragoste. O, dacă conducătorii școalei duminicale sau lucrătorii bisericilor cari fac pregătirea lecției cu învățătorii, ar face la fel, învățătorii ar fi mai plini de răvnă și viață pentru lucrul lor.

3. Domnul Isus totdeauna a dat ucenicilor Săi ceva de predat. El le-a spus și le-a înfățișat în așa fel lecțiunea, încât n'au putut ține numai pentru

ei cele auzite și învățate, ci au simțit nevoia să le împărtășească și altora. Era „un izvor de apă izbucnitoare”, care nu putea fi oprită să curgă.

Să facem și noi ca El. Ne-a dat pildă, ne-a pus în față metodele Sale și ne-a dat Duhul Său care ne ajută la aceasta. Astfel cei ce lucrează în școala duminicală, cât și cei ce sunt membri, vor fi mai vii pentru Dumnezeu, gata pentru lucru și pentru jertfă, asemănându-se cu pomul sădit lângă un izvor de apă. Pe lângă toate cele spuse până aici, recomandăm ca ceva minunat de potrivit pentru pregătirea lecțiunii șc. dum., revista „CĂLĂUZA”. În ea lecțiunile sunt împărțite și explicate la care putem adăuga observările și constatările noastre asupra lecțiunii, întregind astfel studiul ei.

Recomandăm tuturor învățătorilor școalei duminicale, cât și membrilor să aboneze fiecare „CĂLĂUZA”.

Ca încheiere, pot spune că fiecare credincios, dacă vrea să fie misionar pentru Hristos, nu este altă cale mai bună decât să fie un învățător în școala duminicală.

În școala duminicală aveți prilejul să urmați exemplul lui Hristos, predând Cuvântul lui Dumnezeu altora și câștigând suflete pentru El.

ȘCOALA DUMINECALĂ

trebuie să aibă în bibliotecă pentru fiecare elev, cărți de cântări, teste și alte cărți bune dela

DEPOZITUL DE LITERATURĂ

Arad, str. Fabricii 20.

LECȚIUNILE ȘCOALELOR DUMINECALE

lecțiile pentru adulți sunt întocmite de I. Cocuș și cele pentru copii de Marloara Pascu

Duminecă, 2 Aprilie.

Mântuirii cel răstignit

Textul: Luca 23:1—26.

Cuv. de aur: Ioan 12:32.

EXPLICAȚIUNI: Soborul care a judecat pe Isus și care l-a adus la Pilat, era un fel de parlament al Iudeilor. Acest sobor era compus din 72 de bătrâni. Inșă nu era în mâna lor toată puterea politică. Iudea era sub stăpânirea marelui împărății romane. De aceea împăratul din Roma avea în Ierusalim un reprezentant al său, numit guvernator. Acesta avea putere mai mare decât soborul. Intre altele, numai el avea dreptul să osândească pe cineva la moarte. De aceea conducătorii Iudeilor a adus pe Isus la Pilat, care era guvernator pe vremea aceea. Pilat era un om laș. Trecutul său era acoperit de multe păcate. El făcuse multe lucruri cari, dacă ar fi ajuns la urechile împăratului din Roma, Pilat ar fi fost înlăturat. Ca să scape de Isus, Pilat l-a trimis la Irod. Acesta este același Irod care a tăiat capul lui Ioan Botezătorul. El era fiul lui Irod cel mare, care ucisese copiii din Betleem. În Ierusalim exista o mare clădire romană în care locuia Pilat. Aici a fost adus Isus să fie judecat.

Învățătură spirituală

1. CONDUCĂTORII IUDEILOR N'AVEAU nicio vină serioasă de adus împotriva lui Isus. De aceea, în ura lor ucigașă, ei au glăscit câteva minciuni grosolane. Iată câteva din ele:

a) **Răscoala** (v. 2). El au acuzat pe Isus că El a fost găsit atârând poporul la răscoală. De sigur aceasta era o mare minciună. Căci, dimpotrivă, Domnul Isus a îndemnat pe oameni să se iubească unii pe alții, să fie pașnici și să facă bine chiar și dușmanilor lor. De sigur Iudeii au urmasi și astăzi, care acuză pe nevinetele Domnului că lucrează împotriva statului.

b) **Birul Cezarului.** O altă acuzație nedreaptă, adusă contra lui Isus, a fost că El nu numai că nu îndeamnă, dar și oprește pe oameni de a plăti bir Cezarului. El au știut că spun un mare neadevăr, pentru că au zămisertă cuvinetele lui Isus: „Dați Cezarului, ce e al Cezarului” și știu că însuși Hristos a plătit dare.

c) **Împăratul Iudeilor.** Ei spuneau că Isus se da drept împărat peste Iudei. Și aici mințeau cu bună știință, căci au ziseră cum Galileenii i-au oferit lui Isus tronul de rege, dar El l-a refuzat.

2. PILAT, omul care n'are curajul să-și urmeze îndemnul conștiinței. Pilat nu avea nimic împotriva lui Isus. După El, Isus nu făcea nimic rău și ar fi putut să-și continue liber lucrarea mai departe. El știa că toate învinuirile aduse de conducătorii Iudeilor împotriva Lui, erau neadevărate. Conștiința lui îl îndemna să-L lasă pe Isus liber. Mai mult, legea romană nu-i dădea voie să-L condamne la moarte pe un nevinovat. Totuși Pilat n'a avut curajul să facă binele pe care îl vedea. I-a fost teamă că fruntașii Iudeilor vor fi în stare să-L răstoarne din postul său. De aceea l-a dat pe Isus lor, ca să fie răstignit. În zadar și-a mai spălat el mâinile, căci ele vor rămâne murdărite toată veșnicia de cea mai mare crimă care s'a făcut vreodată în univers.

3. IROD. De ce n'a vrut Isus să spună niciun cuvânt în fața lui Irod? Iată explicația: Irod era lepădat cu totul de Dumnezeu și împietrit în fărădelegi. Ioan Botezătorul îl chemase de multe ori la pocăință, dar Irod i-a tăiat lui Ioan capul și și-a ucis propria sa conștiință. Isus n'a vorbit cu Irod, pentru că nu avea cu cine. El era mort cu totul față de cele spirituale.

4. BARABA. Acesta era un ucigaș. El reprezenta fărădelegea și păcatul, imoralitatea și iadul. Alături de el stătea Isus, care reprezenta iubirea și sfântenia, pe Dumnezeu și cerul. Iudeii trebuia să aleagă pe unul din doi, să se dea de partea lui Dumnezeu sau a diavolului. Pe cine alegi tu?

5. ÎNTELESUL JERFEEI LUI ISUS. Privită din punct de vedere pământesc, moartea lui Isus este o faptă făcătoare de Iudei și de Pilat. Dar această moarte are o latură mult mai adâncă. Isus putea să nu moară. El a mers de bună voie la Ierusalim, știind că-L asteaptă. De ce a făcut El acest lucru? Lumea întreagă era sub osândă legii lui Dumnezeu, pentru păcatele ei. Isus a luat toate păcatele noastre asupra Lui. Atunci pedepsa, care trebuia să vină peste noi, a căzut peste El. El a luat locul nostru. A murit

pentru noi. Prin jertfa Lui ispășitoare, El a pregătit mântuirea pentru fiecare din noi. Dacă vine la El cu po-căință și credință, fiecare păcătos poate găsi mântuire deplină de păcatele lui, și intrare în Împărăția lui Dumnezeu.

INTREBĂRI: 1. Spune tot ce știi despre sobor! 2. Spune tot ce știi despre Pilat! 3. Cari erau acuzațiile mincinoase aduse împotriva lui Isus? 4. De ce a osândit Pilat pe Isus la moarte? 5. De ce n'a vorbit Isus cu Irod? 6. Cine era Baraba? 7. Descrie pe larg înțelesul jertfei lui Isus.

• Pentru copiii mici

Oamenii cei răi sunt dușmanii lui Dumnezeu. Voi, copiii, când faceți vreo faptă rea, lucrați împotriva lui Dumnezeu și îi sunteți dușmani. Dumnezeu e iubire. Lui îi place ordinea și pacea. El vrea ca și noi să fim ca El.

Dumnezeu Tatăl a trimis pe Domnul Isus pe pământ, să ne învețe cum trebuie să ne iubim unii pe alții, ca să fim plăcuți Lui. Dar, niște oameni răi cari erau dușmanii lui Dumnezeu, L-au prins și L-au legat. Apoi L-au dus la judecător. Judecătorul se che-ma Pilat. Acolo au început să-L vorbească de rău, spunând că Isus e un înșelător, că vorbește minciuni și nu laudă pe Dumnezeu. Pilat L-a întrebat pe Domnul dacă e adevărat acest lucru. Domnul Isus a zis: „Eu sunt Fiul lui Dumnezeu. Tatăl cerese M'a trimis în lume ca să învăț pe oameni să trăiască frumos, cinstit și să se iubească unii pe alții. Atunci se vor duce în ceruri”. Pilat L-a ascultat și a ieșit afară din camera de judecată. Acolo a spus dușmanilor Domnului, că Isus e fără vină și el are să-I dea drumul să fie slobod. Dușmanii Domnului s'au mânat și au cerut lui Pilat să-L omoare. Pilat a ascultat cererea lor și L-a dat pe Domnul să fie ucis.

Acți oameni răi L-au legat, mereu strigând și L-au dus pe un deal, unde L-au bătut în cuie pe o cruce mare și grea. Sus pe cruce, Domnul a murit în chinuri grele. Lângă cruce mama Lui, Maria, plângea împreună cu alte femei credincioase.

Iubiți copii! Să trăim după voia Domnului, așa cum scrie în Scriptură. Căci dacă păcătuim supărăm pe Dumnezeu și ne facem dușmanii Lui, pentru că El nu iubește păcatul.

Duminică, 9 Aprilie.

Domnul Inviat

Textul: Luca 24:13—35.

Cuv. de aur: Matei 28:20.

EXPLICAȚIUNI: Timpul când cei doi ucenici mergeau spre Emaus, era Duminică după masă. Numai numele unuia dintre ei îl știm. Il chema Cleopa. Despre celălalt ucenic nu știm nimic. Se poate ca unul dintre ei, cel puțin, să fi locuit în Emaus și se duceau la el acasă.

Învățăturile spirituale

1. UCENICII ȘI CRUCEA. Urmașii lui Isus încă nu înțelegeau slava și triumful jertfei lui Isus. Ei vedeau în moartea de pe Calvar ruina completă a lucrării Lui și biruința răului, pe când Isus a avut aici cea mai mare învingere. Din această cauză, ucenicii erau foarte descurajați și sdrobiți la inimă. Ei plângeau și se văietau. Ei își vedeau toate visurile și planurile lor înalte, ruinate și toată credința lor naufragiată. În această stare se găseau și cei doi pe drumul Damascului. Inima lor era cu totul sdorbită.

2. SA-I SPUI LUI ISUS ORICE DURERE. Chiar numai în mărturisirea întristării noastre înaintea lui Isus, se găsește ușurare. De aceea ucenicii au făcut foarte bine că și-au spus tot focul inimii lor. Câtă vreme tăcem și nu-i spunem lui Isus tot ce ne apasă, rămânem împovărați. De aceea trebuie să ne descărcăm inimile și să arun-căm asupra Domnului toate grijile noastre.

3. HRISTOS TREBUIA SĂ SUFERE. Isus începe să mângâie inimile ucenicilor printr'o cuvântare strălucită. Toate textele din Vechiul Testament, cari vorbeau despre El, sunt tălmăcite. Pretutindeni ele învață că Hristos trebuia să sufere. Dar să stăm și să cugetăm puțin mai adânc asupra acestor cuvinte. De ce trebuia să sufere? Era El vinovat? Nu. Era El obligat să moară pentru păcatele noastre? Nu. Căci noi, de bună voie, ne-am despărțit de Dumnezeu și am luat calea păcatului. Noi trebuia să murim. Și totuși Vechiul Testament, tălmăcit de Domnul, arată clar că Isus trebuia să moară. Acest *trebuie* iese din inima plină de dragoste a lui Dumnezeu. Numai iubirea divină a fost puterea care L-a dus pe Isus la Calvar.

4. INIMILE NE ARDEAU, când ne deschidea Scripturile. Iată, niște inimi deschise pentru Cuvântul lui Dumne-

zeu. Ele sunt mișcate, mângăiate și aprinse la auzul prorocilor. Avem și noi astfel de inimii?

5. RAMĂI CU NOI. E multă poezie și frumusețe în încreagă întâmplarea aceasta, dar culmea ei se găsește în aceste cuvinte: „Rămâi cu noi”. Ucenicii încă nu cunoșteau pe deplin pe tovarășii lor, dar El le dăduse atâta lumină, ușurare și mângăiere, încât nu mai puteau fără El. Să repetăm și noi această rugăciune: „Rămâi cu noi, doamne Isuse, căci viața fără Tine, n'are înțeles și bucurie”.

6. RUGĂCIUNEA DESCOPERIRE PE ISUS. Aici vedem o învățătură mare. Ucenicii au primit tot mai multă cunoștință despre Isus, cu cât se apropiu mai mult de Emaus, dar a trebuit o clipă de rugăciune, pentru ca să-L vadă în toată slava Lui. Predicile sunt bune, studiul biblic este bun și cântările sunt bune. Învățăm din ele mult. Dar fără rugăciune încă nu ajungem la cunoștința Lui adevărată.

7. O CĂLĂTORIE CU ISUS. Călătoria ucenicilor cu Isus spre Emaus, e o pildă a vieții credinciosului pe pământ. Isus ne găsește pe drumul vieții triste, descurajați și cu speranțele cele mai bune spulberate. Dacă însă, îl primim ca tovarăș al nostru, noaptea se face zi, tristețea devine bucurie, jalca se transformă în veselie și viața își găsește înțelesul și rostul.

8. SĂ ARĂTAT LUI SIMON. Așa au spus cei din Ierusalim ucenicilor din Emaus. Cuvintele acestea ascund o taină mare. Petru se lepădase de Domnul. Poate credea că n'are să mai fie primit niciodată în rândul ucenicilor. Dar Isus îi arată o dragoste foarte mare. În dimineața învierii i se arată numai lui personal.

INTREBĂRI: 1. Ce știm despre cei doi ucenici? 2. Ce credeau ei despre moartea lui Isus? 3. De ce trebuia Isus să sufere? 4. Ce i-au spus ucenicii lui Isus când au ajuns în Emaus? 5. Arată cum au descoperit ucenicii pe Hristos? 6. Ce au făcut ucenicii atunci? 7. Ce le-au spus ucenicii din Ierusalim?

Pentru copiii mici

Azi sărbătorim Paștele, ziua când a înviat Domnul Isus din morți. Ați văzut, copii, că Domnul a fost prins, bătut, răstignit pe o cruce mare, unde a murit în dureri mari. Niște prieteni ai Lui, L-au pus într'un mormânt. Au pus o piatră grea la ușa mormântului și Pilat a trimis niște soldați cari să păzească mormântul.

Dar Duminecă dimineața, Dumnezeu a trimis un înger care a luat piatra de pe mormânt, iar Domnul Isus s'a sculat din morți. Era viu. Soldații s'au înspăimântat când L-au văzut și au fugit să spună acelor cari L-au omorât pe Domnul, că El a înviat.

Doi prieteni ai Domnului au plecat după masă din oraș ca să se ducă într'un sat apropiat. Mergând pe drum, erau foarte mâhniți. Vorbeau despre moartea Domnului. Domnul Isus mergea în urma lor și i-a auzit. I-a întrebat pentru ce sunt necăjiți, apoi le-a spus: „În Scriptură scrie că Domnul Isus va fi răstignit, dar va învia a treia zi”. Ei îl ascultau cu mare luare aminte, dar nu L-au recunoscut. Drumul era lung și plin de praf. Ei erau oșobiți, totuși ascultau cu multă bucurie pe Domnul. Când au ajuns în sat, era noapte. Atunci L-au rugat pe Domnul să rămână cu ei, să se odihnească și să le mai spună din Cuvântul Domnului. Domnul a intrat cu ei în casă și a șezut la masă ca să mănânce. Afară era întunec și unul dintre prieteni a aprins lampa. Apoi a adus pâine pe masă. Toți trei s'au sculat să se roage. Când Domnul a început să se roage, cei doi prieteni s'au uitat la El și L-au recunoscut. Atunci au căzut în genunchi și I s'au închinat. Apoi, plini de bucurie, s'au îmbrăcat și au plecat atunci noaptea în oraș, înapoi, ca să spună celorlalți prieteni că au vorbit cu Domnul.

Domnul vorbește și azi cu noi. Cuvintele Lui sunt scrise în Biblie. Rugați pe mămică voastră, ori pe frațele vostru mai mare, să vă citească din Cartea sfântă. Veniți regulat la școala duminică și învățați cu bucurie Cuvântul Domnului. Atunci El va veni să locuiască în inima voastră mică și voi veți fi mereu voioși și buni.

Duminecă, 16 Aprilie.

Saul, primul rege

Textul: 1 Samuel 9:18—27; 10:1—9; 11:1—15.

Cuv. de aur: 1 Samuel 10:6.

EXPLICAȚIUNI: Saul făcea parte din seminția lui Benjamin, care era așezată tocmă în inima Palestinei, la mieznoapte de Ierusalim. Casele în Palestina aveau acoperișul lat, așa că puteai locui pe el. Pe un astfel de acoperiș a vorbit Samuel cu Saul. Ghilgal se găsea la răsărit de Ierihon.

Burdurile erau niște vase făcute din piele. E interesant să vedem ce fel de instrumente foloseau Israelii pe acele vrenuri: lăute, timpane, fluere și cobze.

Invățăturile spirituale

1. NOBLEȚEA SUFLETULUI LUI SAMUEL. Când Israel cerea rege, arăta prin aceasta că e nemulțumit de conducerea lui Samuel. Dar acest prooroc a avut o inimă mare. El nu s'a supărat pe popor, ci s'a pus în slujba lui, ca să găsească un rege bun. Niciodată Samuel n'a pismuit pe Saul că i-a luat locul. Dimpotrivă, s'a rugat pentru el toată viața.

2. SAUL, OM NEVINOVAT, DAR FĂRĂ EXPERIENȚĂ ȘI FĂRĂ CREDINȚĂ. Primul rege al lui Israel a început domnia foarte bine, dar a sfârșit-o foarte rău. Cauza a fost că el nu avea o credință adâncă în Dumnezeu și o inimă înnoită. Toată religia lui era numai la suprafață.

3. SAUL PROOROCEȘTE. Samuel descoperise că e de mare însemnătate pentru progresul lui Israel, ca tinerii să primească o educație bună. De aceea el a înființat niște școli ale proorocilor, unde se adunau tinerii care învățau legea și prooroceau. E interesant că în aceste școli muzica religioasă, vocală și instrumentală, avea un mare loc. Când Saul a întâlnit o ceată de prooroci la Ghibea, a început să proorocească și el. Lumea a rămas foarte mirată. Se vede că acest lucru era ceva nou în viața lui. Până acum el nu se ocupase cu chestiuni religioase. Dar și această evlavie momentană, arătată de Saul, n'a avut rădăcini adânci în sufletul lui. A fost un foc de paie care s'a stins repede.

4. SAUL BIRUIEȘTE. Amoniții erau un popor foarte războinic, așezat la răsărit de fiii lui Israel. Dumnezeu a ajutat pe Saul să-i biruiască, pentru că până acum el fusese ascultător. El se lăsa călăuzit de Duhul lui Dumnezeu.

5. SAUL NU SE RASBUNĂ. Iată încă o dovadă că Saul a început împărăția bine. Poporul lui Israel, încântat de biruința contra Amoniților, cere să fie ucisi toți cei ce nu-l vreau pe Saul de rege. Dar el îi oprește. Ne pare rău însă, că și această bunătate a lui e numai la suprafață. Mai târziu, când va fi încercat, va fi gata să-și omoare nu numai dușmanii, ci și pe cel mai bun prieten.

INTBEBĂRI: 1. Din ce semintie făcea parte Saul? 2. De ce a cerut po-

porul un rege? 3. A fost Saul născut din nou? Ce erau școlile proorocilor? 4. De ce s'a mirat lumea când a proorocit Saul? 5. Pe cine a biruit Saul? 6. Describe întâmplarea în care se vede bunătatea lui Saul față de dușmani.

Pentru copiii mici

Saul era un om tânăr. Era înalt, frumos și voinic. Avea brațe tari și era harnic. Mergea să are și să sămene în țarină și păștea vitele tatălui său.

Intr'o zi Saul păștea măgărițele tatălui său pe câmp. Dar a adormit și măgărițele, pascănd, s'au îndepărtat de lângă el și s'au pierdut. Când s'a trezit, Saul a fost foarte trist și a plecat în căutarea lor. Mergând pe drum, a intrat în casa lui Samuel, omul lui Dumnezeu și l-a întrebat dacă n'a văzut măgărițele lui. Samuel i-a spus că își va găsi măgărițele. I-a mai spus o altă veste de bucurie: că Evreii au cerut un rege, Domnul Dumnezeu a ascultat cererea și le va da un rege. Acel rege va fi Saul. Atunci Saul mirat, a spus: „Familia noastră e cea mai mică și săracă din sat și satul nostru e cel mai mic din țară. Pentru ce n'a ales Domnul un rege dintr'un oraș mare și bogat?” Vedeți cât de umilit a fost Saul. Dar Samuel l-a binecuvântat și Saul s'a bucurat foarte mult. Nu peste mult și-a găsit și măgărițele și le-a dus acasă la tatăl său. Evreii, când l-au văzut pe Saul așa de frumos și mare, au strigat plini de bucurie: „Trăiască regele nostru!” Apoi au făcut o mare serbare în cinstea lui și l-au dus în oraș. Acolo Saul a locuit într'o casă mare și frumoasă și era îmbrăcat în haine scumpe și el și copiii lui. Iar poporul întreg li se închina.

Să fim și noi umiliți așa cum învățăm în lecția de azi dela Saul. Dacă părinții voștri sunt bogăți, să mulțumiți neîncetat Domnului pentru asta. Să nu disprețuiți pe cei săraci, căci Domnul iubește pe toți deopotrivă. Dacă vom fi umiliți ca Saul, Domnul ne va binecuvânta și va fi cu noi todeauna.

Duminecă, 23 Aprilie.

Ionatan, omul cu inima mare

Textul: 1 Sam. 13:1—7; 14:1—26.

Cuv. de aur: Daniel 11:32.

EXPLICAȚIUNI: Filistenii erau un popor foarte războinic. Ei erau așezați pe marginea mării Mediterane. Nu se știe originea lor, dar se crede

că ei au venit din Grecia. Ei erau foarte bogăți și foarte înarmați. Îndată ce au auzit că Saul e rege, au pornit cu războiu împotriva lui Israel. Lupta s'a dat în munții lui Israel și Filistenii au fost alungați până în seș, adică în țara lor.

Invățăfuri spirituale

1. UN TATA RAU ȘI UN FIU BUN. Acest lucru e ciudat, dar el s'a întâmplat în tocmăi în cazul lui Saul și Ionatan. Fiul acestui rege au fost unul dintre cele mai nobile suflete care au trăit vreodată. Eroism și umilită, iubire și credință, toate aceste se vedeau cu prisosință în caracterul său. Iar tatăl său nu avea nici una din ele.

2. UN POPOR ȘI UN REGE FRICOS. Când Filistenii au pornit cu armatele lor furioase împotriva lui Israel, Saul și poporul său s'au umplut de groază. „Bărbații lui Israel... s'au ascuns în pesteri, în tufisuri, în stânci, în turnuri și în gropile pentru apă... Saul era tot la Ghilgal și tot poporul de lângă el tremura”. Și de bună-seamă și împăratul tremura cu el. Ce dovedește aceasta? O totală lipsă de încredere în Dumnezeu. În loc să se roage și să creadă, ei au tremurat și au fugit. Ei puteau celi, în legile lui Moise promisiunile minunate ale lui Dumnezeu, dar nici nu s'au gândit la ele. Iată unde duce necredința.

3. EROIISMUL LUI IONATAN. Avem două cazuri în lecția noastră în care acest eroismiese la iveală. El nu e păpușă. El nu tremură ca și ceilalți. „Ionatan a hătut tabăra Filistenilor care era la Gheba”. Un popor întreg s'a temut de Filistenii și Ionatan singur a avut curajul să plece la luptă împotriva lor. Și ceea ce e mai minunat, e că a avut o biruință strălucită, atât de strălucită încât „a intrat groaza în tabără, în țară și în tot poporul: straja și chiar prădătorii s'au înspăimântat; țara s'a îngrozit. Era groaza lui Dumnezeu”. Deci Ionatan nu s'a temut de Filistenii, ci i-a făcut pe ei să se teamă de el. Care a fost secretul lui? Credința mare în Dumnezeu. El spune slujitorului său: „...nimic nu împiedecă pe Domnul să dezvăluie printr'un mic număr, ca și printr'un mare număr”.

1. IONATAN SE LASĂ CĂLUZIT DE DOMNUL. Fiul lui Saul a știut că numai așa se poate câștiga o biruință, dacă te lasi cu totul căluzit de Dumnezeu. De aceea a întrebat pe Domnul

la fiecare pas în lupta lui și l-a ascultat în toate. Aceeași cale trebuie să o urmăm și noi astăzi dacă vrem să fim biruitori împotriva păcatului; trebuie să ne lăsăm cu totul conduși de puterea Duhului sfânt.

5. ERA GROAZA LUI DUMNEZEU. Sunt frumoase aceste cuvinte Ele arată că Ionatan era numai o uncealtă în mâna lui Dumnezeu și că Atotputernicul făcea lucrarea. Dacă dorim să facem ceva pentru Hristos, trebuie să ne predăm cu totul în mâna Lui și să lăsăm ca toată slava să fie a Lui.

INTREBĂRI: 1. Cine erau Filistenii? 2. Unde erau așezați? 3. Cu ce dovedești că Saul și poporul erau lipsiți de credință? 4. Cu ce dovedești că Ionatan a fost un mare erou? 5. Care a fost secretul biruinței lui Ionatan?

Pentru copiii mici

Ionatan era fiul lui Saul. El era un tânăr frumos și curajos. Avea credință în Dumnezeu și iubea pe poporul Evreu.

Odată dușmanii au intrat în țara lor și au început să fure grâul, vietele și fructele Evreilor. Atunci regele Saul a chemat soldații și împreună cu fiul său, Ionatan, au plecat să alunge pe dușmani. Însă ostașii nu aveau arme, nici topoare, nici sulți, căci toate le-au luat dușmanii. Plini de frică, se sfătuiam ce să facă. Ionatan avea arme. A făcut semn servitorului său și au plecat printre dealuri, spre oastea dușmanului. Ionatan a spus: „Am credință în Dumnezeu că ne va ajuta să batem și să alungăm pe dușmani”. Dumnezeu a ascultat rugăciunea lui și l-a ajutat. Ei erau numai doi și dușmanii erau cu sutele. Ce mare curaj! Când soldații dușmani au văzut pe Ionatan și pe tovarășul său, s'au înspăimântat. Ionatan a început să tragă săgeți în oastea dușmanilor. Acestia speriați au luat-o la fugă, împingându-se unii pe alții și rătăcind printre dealuri. Astfel, Ionatan cel curajos și credincios, a scăpat pe Evrei de dușmani. Evreii l-au lăudat și l-au iubit mult.

Copiii, să fim curajoși. Să nu fim fricoși. Credința în Dumnezeu și curajul ne vor ajuta în viață. Să avem încredință să spunem și altora că noi urmăm pe Domnul și-L iubim. Atunci și Domnul ne va iubi și ne va scăpa din necazuri, cum a scăpat pe Ionatan.

Duminecă, 30 Aprilie.

David și Goliat

Textul: 1 Samuel 16:1-13; 17:32-47.
Cuv. de aur: 1 Samuel 17:45.

Astăzi e Duminica a cincea. În această Duminică toate școlile duminicale din țară sunt rugate să facă o colecție deosebită și s'o trimită la casierul școlilor duminicale din toată țara: Ilie Craiovean, Str. Valea Mică 310, MOLDOVA NOUA, jud. Caraș. Sunt o mulțime de biserici din țară care nu au școli duminicale și sunt altele în care școlile duminicale sunt foarte slab organizate. Trebuie să le ajutăm. De aceea, acești bani sunt folosiți spre a ajuta la zidirea și răspândirea lucrării școlilor duminicale din toată țara. Deci faceți o colecție mare și trimiteți-o imediat!

EXPLICAȚIUNI: Betleemul, satul în care s'a născut și a crescut David, se găsește la milază de Ierusalim. De aici a plecat David cu hrană la frații săi, care luptau împotriva Filistenilor. Lupta aceasta s'a dat în Valea terebinților. Gatul, cetatea lui Goliat, era una dintre cele cinci orașe mari ale Filistenilor.

Învățăături spirituale

1. DE CE A FOST LEPADAT SAUL? Pentru că n'a ascultat pe Dumnezeu și n'a crezut în El, pentru că a fost mândru și gelos, pentru că a păcătuit și nu s'a pocăit.

2. DUMNEZEU SE UITĂ LA INIMA. Iată niște cuvinte minunate. Inima e centrul vieții. În ea se ascund toate lucrurile rele și bune. Din ea izvorăsc toate întristările și bucuriile. Când ne judecă, Dumnezeu se uită la inima noastră. Dacă Dumnezeu se uită astăzi în inima ta, ce vede El în ea?

3. DAVID, CEL NEBĂGAT ÎN SEAMA. Viitorul rege al lui Israel a avut o stare unică în familia sa. Era cel mai nebăgat în seamă dintre copii. El era trimis să îngrijească oile la câmp și nici n'au găsit de cuviință să-l cheme la ospățul dat în cinstea lui Samuel. Când a fost vorba să fie ales ca rege unul dintre fiii lui Ișai, nimeni nu s'a

gândit la David. Frații lui îl disprețuiau și-l credeau nedestoinic să facă ceva bun. Dar Dumnezeu a fost cu el acolo pe câmp și, în jurul oilor, David și-a cultivat credința în Dumnezeu.

4. VALOAREA PREGĂTIRII. Biruința lui David contra lui Goliat nu s'a datorat numai credinței, ci și pregătirii lui. El avea o credință încercată. El pusese pe Dumnezeu la probă în experiențele sale cu urșii și cu lei. Iarăși el nu trăgea primadată cu praștia. Făcuse atâta exercițiu cu praștia în urma oilor, încât era sigur că poate să lovească ori când la țintă. De aici învățăm că, dacă vrem să facem lucruri mari, trebuie să ne pregătim pentru ele. Cu cât pregătirea noastră va fi mai bună, cu atât va putea Dumnezeu face lucruri mai mari prin noi.

5. ÎN NUMELE DOMNULUI. Totuși David nu se încredea în mâinile sale dibace și în praștia sa fulgerătoare. El știa că face un lucru pentru Domnul și de aceea e sigur de ajutorul Atotputernicului. Să avem și noi aceeași încredere deplină în Dumnezeu când mergem la luptă contra păcatului.

6. TOT PĂMÂNTUL VA ȘTI CĂ ISRAEL ARE UN DUMNEZEU. Acesta era scopul lui David. El nu dorea să se înalte pe sine nici să câștige lauda oamenilor. Scopul său era să arate întregii lumi puterea mare a lui Dumnezeu. El lucra cu Dumnezeu și pentru Dumnezeu.

INTREBĂRI: 1. Unde e Betleemul? 2. De ce a lepadat Dumnezeu pe Saul? 3. Cum era privit David în familia sa? 4. Cum s'a pregătit David pentru viitor? 5. Arată cele două lucruri mari care l-au călăuzit pe David în lupta contra lui Goliat.

Pentru copiii mici

Azi vom învăța o lecție frumoasă despre David și Goliat. David era un băiat tânăr. El avea obraji roșii și fața frumoasă. Avea ochi albaștri și părul blond și creț. David era păstor la oi. Toată ziua era pe câmp, având grijă de oițele lui și cânta din fluer cântece de laudă lui Dumnezeu, așa cum a auzit cântându-se în casa de rugăciune. David avea 7 frați și el era cel mai mic dintre frații lui.

David era ascultător. Trei frați mari erau soldați în armata lui Saul, regele. Soldații erau pe câmpul de luptă, voind să bată pe dușmani. Ta-

lăl lui David a zis într-o zi: „David, iată aici niște pâini și grâu; îmbracă-te repede și pleacă pe câmpul de luptă la frații tăi. Dă-le pâinile și întreabă-i dacă sunt sănătoși”. David a ascultat pe tatăl său și a plecat. Câmpul de luptă era plin de soldați cu armele în mâini. David a căutat pe frații lui și le-a dat pâinile. Apoi i-a întrebat că ce mai fac și dacă au bățut pe vrăjmașii păgâni. Frații lui și ceilalți erau foarte triști. David a văzut tristețea lor și i-a întrebat: „Pentru ce sunteți mâhniiți?” Niște soldați i-au spus că, între soldații păgânilor e un soldat mare, mare și puternic. Acela se numește Goliat. Goliat vrea să se lupte cu unul dintre ei și dacă va fi omorât, toți păgânii se vor duce înapoi în țara lor.

David a alergat la rege și i-a spus: „Regele meu, cu vreau să mă lupt cu acel păgân care își bate joc de Dumnezeu și de noi”. Saul l-a văzut că e mic și tânăr, dar l-a lăsat să se ducă. Atunci David a alergat la rău, și-a umplut buzunarele cu pietricele netede de pe țărmul râului. Apoi a luat praștia sa, și a alergat spre Goliat. Goliat a râs de el când l-a văzut cât e de mic. Goliat era foarte mare și era îmbrăcat numai în fier. Avea multe arme și nu-i era frică de nimeni, căci pe toți îi biruia. Dar David a luat praștia, a pus în ea o pietriceică și a lovit pe uriaș tocmai în frunte. Piatra a spart capul lui Goliat și el a căzut jos plin de sânge. Atunci David a alergat la el, i-a scos sabia și i-a tăiat capul. Când au văzut păgânii că uriașul Goliat a murit, s'au speriat și au fugit. Evreii au izbucnit într'un strigăt de bucurie și-L laudau pe Dumnezeu, pentru că i-a scăpat și au început să-l iubească pe David, pentru curajul lui.

Dumnezeu n'a lăsat ca păgânii să-L batjocurească. El e mare și sfânt și trebuie să-L aducem laude. Cei cari își bat joc de Cuvântul Domnului, sunt mai răi ca păgânii și Dumnezeu îi va pedepsi. Să lucrăm și să cântăm spre lauda lui Dumnezeu. El iubeste pe copiii ascultători ca David. Duminecă, 7 Mai.

O prietenie nobilă

Textul: 1 Samuel 18:1—16.

Cuv. de aur: Ioan 15:12.

EXPLICAȚIUNI: David mai fusese în familia lui Saul, ca să-i liniștească duhul prin cântările sale. Atunci însă, nu fusese așa de băgat în seamă.

Ionatan era considerat ca urmașul la tron al lui Saul.

Invățăturile spirituale

1. O PRIETENIE MINUNATĂ. Inima lui Ionatan era plină de bunătate și de eroism. Ea nu putea să nu fie cucerită de credința, de vitejia și de sinceritatea lui David. „De atunci sufletul lui Ionatan s'a alipit de sufletul lui David și Ionatan l-a iubit ca pe sufletul din el. Ionatan a făcut legământ cu David, pentru că îl iubea ca pe sufletul său”. David era îmbrăcat în haine ciobănești, care nu se prea potriveau în palatul regal. De aceea, Ionatan „a scos mantaua pe care o avea, ca s'o dea lui David; și i-a dat hainele sale, chiar sabia, arcul și în-cingătoarea lui”. Astfel prințul moștenitor a împărțit tot ce avea cu ciobanul din Betleem. Dar nu numai acum, ci și mai târziu, când era periculos pentru Ionatan să fie prieten cu David, și atunci el și-a arătat prietenia fără niciun așunziș.

Prietenia e unul dintre cele mai prețioase lucruri de pe pământ. Ferice de omul care are prieteni buni. Mai ales ferice de cel ce are prietenia Domnului Isus Hristos.

2. GURILE RELE ALÉ FEMEILOR. E trist că aceste femei ale lui Israel n'au ieșit înaintea lui Saul laudând pe Dumnezeu pentru biruință. Ele n'au venit gândindu-se la Atotputernicul, ci mai mult la oamenii. Cu aceasta ele au pornit un nou războiu înăuntrul țării. Cântecelc, jocurile și strigătele lor de bucurie au făcut mult rău cauzei sfinte. Se spune că un popor nu se poate ridica mai sus de femeile din el. E bine ca femeile de astăzi să nu se obișnuiască cu a lauda pe unii și a vorbi de rău pe alții, răspândind in-tri-gă și zavistie între oameni, ci să slăvească pe Dumnezeu pentru bună-tățile lui.

3. UN OM CARE ASCULTĂ DE IN-TRIGILE FEMEII. Slabă judecată a avut Saul! Faptul că niște femei fără judecată l-au laudat mai mult pe David decât pe el, l-a făcut să uite tot binele pe care îl adusese fiul lui Ișai. Oamenii cu suflet nobil și înalt, nu dau atenție flecărerilor băbești și muieresti.

4. URA ORBEȘTE. Din clipa în care ura a încolțit în sufletul lui Saul, el „a privit cu ochi răi pe David”. Ochiul acestuia răi nu mai vedeau nimic bun în slujitorul său devotat. Ura întunecă judecata. Ea face pe om să-și închi-puie lucruri cari nu există. Pe această

cale ca îl prefăce pe robul ei într'un ucigaș. Nu i-a trebuit mult lui Saul până când a ridicat sulița, ca să străpungă pe David cu scopul de a-l ucide.

INTREBĂRI: 1. Descrie prictenia lui Ionatan cu David! 2. Ce au făcut femeile lui Israel când s'a întors Saul dela luptă? 3. De ce au păcătuțit ele? 4. Ce a făcut Saul când le-a auzit? 5. Ce facem ura cu omul? 6. Ce învățăm din lecția de astăzi?

Pentru copiii mici

Ce curajos a fost David! Dumnezeu a fost cu el și dușmanii au fugit plini de spaimă.

Soldații s'au întors în oraș și au povestit tuturor ce a făcut David și cum a învins pe uriașul Goliat.

David era frumos și blând. Știa să cânte așa de frumos din harfa și din fluer și avea o voce duiosă. Ionatan îl iubea foarte mult. Și David iubea pe Ionatan. Regele Saul l-a chemat pe David la palat și i-a poruncit să cânte. David a luat harfa și a început să cânte cu ea, mișcând corzile ei cu degetele. Lui Saul îi plăcea să-l asculte pe David cântând. Dar într'o zi s'a mâniat, a luat sulița și a aruncat-o spre David. El își zicea: „Voiu arunca sulița în David și el va muri împuns. Atunci voi fi liniștit“. Dar Dumnezeu a păzit pe David și sulița a lovit peretele, iar David a fugit afară, de frică. Regele se temea că Eyreii îl vor iubi mai mult pe David decât pe el.

Iubiți copii, să nu fiți învidioși și să nu vă răsbunați ca regele Saul. Dumnezeu nu ne iubește când inima noastră e plină de gânduri rele. Să fim harnici și blânzi. Să iubim pe toți. Să iubim și pe cei cari ne urăse. Atunci și Domnul ne va iubi.

Duminecă, 14 Mai.

Bunătatea lui David față de dușmani

Textul: 1 Samuel 26:1—25.

Cuv. de aur: Romani 12:20.

EXPLICAȚIUNI: În lecția de astăzi îl găsim pe David rătăcind prin pustiu de frica lui Saul. El este ascuns în dealul stâncos din marginea pustiului dintre Iudea și Marea Moartă. Aici, în pustiu, s'au adunat lângă David mai multe rudeni de ale lui. Intre ei erau și cei trei fii viteji ai Teruei. Afară de rudeni, s'au mai adunat în jurul lui David și o mulțime de alți

oameni necăjiți și alungați. Abner era comandantul suprem al armatelor lui Saul. Era un om foarte viteaz, dar fără credință în Dumnezeu.

Învățătură spirituale

1. **URA UCIGĂTOARE.** Am văzut în lecția din Dumineca trecută, cum niște guri rele au făcut să încolțească în inima lui Saul ura față de David. În afară de aceasta, Saul era înconjurat de oameni cu suflet mic și plin de răutate. El, în loc să-l liniștească pe Saul, i-au spus că David vrea să-l omoare și să-i ia tronul. Ura l-a făcut pe Saul să creadă această minciună. Astfel că David a fost silit să ia drumul pribegiei, căci regele lui Israel era hotărât să-i ia viața. În lecția de astăzi îl găsim pe David un fugar ascuns prin stâncile pustiului sălbatic.

2. **DUMNEZEU DA PE SAUL ÎN MÂNĂ LUI DAVID.** Domnul a rânduit în așa fel ca Saul și armata lui de trei mii de oameni, să fie cuprinși de un somn adânc. David, care avea picioare de pisică, a luat cu sine pe viteazul Abișai și s'au pogorât în tabăra lui Saul. Au ajuns până la capul împăratului, care dormea dus.

3. **PURTAREA LUI DAVID FAȚA DE SAUL.** E multă noblețe în această purtare. De bună seamă, ispititorul i-a spus lui David că, cu o lovitură poate pune capăt dușmanului său, poate scăpa de viața de rătăcitor și de frica morții și poate urca tronul lui Israel. Dar David a avut un suflet nobil. El a știut că numai Domnul poate lua viața și că nu a lui e datoria de a se răsbuna pe dușman. Multă învățătură putem noi scoate din această purtare a lui David. Să facem și noi la fel. Să nu răspundem cu rău pentru rău, ci să biruim răul cu bine.

4. **APĂRAREA LUI DAVID.** David n'a vrut să omoare pe Saul, ci să-l învieze la o viață nouă. A vrut să-i dovedească, cu fapte, că sfetnicii lui îl mințesc când îl ațără împotriva sa. De aceea, într'o cuvântare frumoasă l-a arătat că l-ar fi putut omorî și totuși l-a cruțat. Ce bine ar fi fost dacă David ar fi putut câștiga pe Saul. Ne pare rău însă, că n'a reușit. Saul era prea înlăntuit de păcat.

5. **CXINTA LUI SAUL.** Văzând purtarea lui David, Saul s'a căit de păcatele sale și a cerut să se întorcă acasă. Dar David, care îl cunoștea mai bine pe regele lui Israel, a sim-

jit că e ceva fals și periculos în această căință. De aceea în loc să se întoarcă în palatul regal, a fugit în țara Filistenilor.

INTREBARI. 1. Unde găsim pe David în lecția noastră? 2. Cine era Abner? 3. Pe cine avea David cu el? 4. Descrie cum a dat Dumnezeu pe Saul în mâna lui David. 5. Descrie purtarea lui David față de Saul. 6. Cum s'a apărat David în fața lui Saul? 7. De ce n'a crezut David în căința lui Saul?

Pentru copiii mici

Evreii îl iubeau pe David și-l lăudau. Dar regele Saul îl ura. Intr-o zi a strâns o mulțime de soldați și le-a dat arme. Apoi le-a zis: „Să mergem să căutăm pe David și să-l omorim”. David a auzit că Saul îl caută și a fugit în câmp. Regele a ajuns cu soldații lui în câmp. Dar s'a făcut noapte și toți erau obosiți. Soldații au întins pe iarba moale mantalele lor, și-au pus armele lângă ei și au adormit. Regele Saul dormea într'un cort, pe o blană frumoasă. La cap avea puse sulita lui și un ulcior cu apă. David i-a văzut de departe că au adormit toți. A chemat pe un prieten cu el și s'au apropiat de ei în vârf de picioare, ca să nu trezească pe vreunul. Când au ajuns lângă rege, prietenul lui David a vrut să ia sulita și să-lucidă. A spus lui David: „Lasă-mă să-lucid și atunci vei fi liniștit și vei ajunge rege”. Dar David nu l-a lăsat, ci a spus: „Nu vreau să fac rău pentru rău”. Apoi a luat sulita și ulciorul cu apă de la capul regelui și au plecat tot așa de încet cum au venit. Nimeni nu i-a văzut și nu s'a trezit. Lui Saul i-a părut rău de fapta lui urâtă și a promis lui David că nu-l va ucide.

Nu va răsunăți copiii. Purlați-vă cu blândete, cu cei ce vă fac rău și ei se vor pocăi și le va fi rușine de fapta lor rea.

Duminecă, 21 Mai.

Alungatul devine rege

Textul: 2 Samuel 1:17—27; 2:1—7.

Cuv. de aur: Matei 25:21.

EXPLICAȚIUNI: Muntele pe care a murit Saul, numit Ghilboa, se găsește în partea de apus a mării Galileii. În timpul luptei, David se găsea în țara Filistenilor unde fugise de frica lui Saul. După ce a auzit că Saul a murit, David a plecat la Hebron, o ce-

tate din ținutul lui Iuda la miazăzi de Betleem.

Invățăturile spirituale

1. **PRABUȘIREA LUI SAUL.** Neascultarea lui Saul, lipsa de rugăciune din viața lui și ura lui oarbă, l-au ruinat. El a părăsit astfel pe Dumnezeu și a alungat pe cel mai credincios și pe cel mai viteaz ostaș al său, care l-ar fi scăpat ori când de Filistenii. Astfel a ajuns fără de ajutor de sus, cu o inimă fricoasă, cu un popor plin de teamă și cu dușmanii în jurul lui. Singura lui scăpare a fost sinuciderea. Iată unde sfârșește un om, condus de ură și lipsit de rugăciune!

2. **DAVID PLÂNGE DUPĂ UN DUȘMAN.** Alt om în locul lui David, dacă nu l-ar fi omorât pe Saul, totuși s'ar fi bucurat din inimă că dușmanul său nu mai există. Dar David, și aici se arată mai nobil decât alții. El face o cântare de jale pentru Saul și pentru Ionatan. El nu privește la slăbiciunile multe ale lui Saul, ci se gândeste la putințele lui părți bune, la vitejia lui și la iubirea lui față de țară. Iarăși, mintea lui David se ridică mai sus și vede că prin moartea lui Saul, cauza sfântă a pierdut și dușmanii au câștigat.

3. **DAVID SE LASĂ CALĂUZIT DE DOMNUL.** Și acum, când a încetat pericolul, David nu se încrede în priceperea sa, ci întrecă pe Domnul la fiecare pas, ce să facă. Sub călăuzirea divină el se suie în Hebron și aici devine rege peste casa lui Iuda. Ferice de omul care nu uită să întrebe la fiecare pas și care se lasă călăuzit de mâna Lui.

4. **O NOUA ARĂTARE A IUBIRII FAȚA DE DUȘMANII.** Filistenii, cari găsiseră corpul lui Saul pe muntele Ghilboa, îl luaseră ca să-și bată joc de el. Dar niște oameni viteji din labesul Galaadului, au avut curajul să intre în țara Filistenilor, să iure corpul lui Saul și să-i facă o înmormântare pioasă. David, când a auzit de fapta acestor oameni, s'a bucurat foarte mult și a trimis niște soli, ca să le mulțumească în numele lui. El s'a bucurat că Saul a scăpat de batjocura trupului lui, după moarte. În toate aceste lucruri vedem ce mare iubire a avut David față de dușmanul său. Din ele învățăm să ne purtăm și noi la fel cu dușmanii noștri.

INTREBARI: 1. Descrie motivele pentru cari s'a prăbușit Saul. 2. De-

serie moartea lui pe muntele Ghilboa. 3. Ce a făcut David când a auzit de moartea lui Saul? 4. Arată cum s'a lăsat el călăuzit cu totul de Domnul. 5. Unde s'a supt David? 6. Cine a îngropat pe Saul? 7. Cine a făcut pe David rege?

Pentru copiii mici

David s'a purtat frumos cu regele, dar regele Saul nu-l iubea și a ațat fapta frumoasă a lui David. Într-o zi a adunat iarăși soldați și a plecat în câmpie să-l caute și să-l omoare pe David. Pe când cautau ei pe David, au văzut venind în fugă spre ei, un soldat. Când a ajuns soldatul, a alergat la rege și a spus: „Stăpâne, vino repede acasă, căci dușmanii au intrat în țară. Vino repede să mergem și să-i alungăm”. Regele s'a întors și a plecat împreună cu soldații să bată pe dușmanii păgâni. Dar dușmanii au fost mai tari și au ucis pe Saul și pe fiul său, pe Ionatan cel viteaz. Când a auzit David că Saul și Ionatan, prietenul lui iubit sunt morți, s'a întristat foarte mult și a început să plângă. Apoi a făcut o cântare de jale pentru rege și pentru Ionatan și a dat-o tuturor soldaților, femeilor și copiilor să o învețe și s'o cânte. Toți au plâns împreună cu David. Evreii au înmormântat pe Saul și pe Ionatan. Apoi au luat coroana de aur și au pus-o pe capul lui David, strigând plini de bucurie: „Trăiască regele nostru David”. David a fost un rege bun și milos. A fost înțelept și blând cu toți.

Domnul are grijă de cei buni. El nu ne părăsește când suntem necăjiți și ne răsplătește eu bine când ne purtăm cu bunătate.

Duminecă, 28 Mai.

Judecata din urmă

Textul: Matei 25:1—46.

Cuv. de aur: Matei 25:13.

EXPLICAȚIUNI. Pilda celor zece fecioare e luată din obiceiurile de pe acele vremuri. Atunci era datina ca zece fecioare să aștepte cu candelile aprinse. Talanții erau niște bani de aur și de aceea erau foarte scumpi. Ei pretuiau sute de mii de lei. Zarafii erau un fel de bancheri cari primeau și dădeau bani cu dobândă.

Învățăturile spirituale

1. FIȚI GATA. Cele două pilde ale lui Isus, cu talanții și cu cele zece fecioare, arată cele două mari datorii creștine. Prima e să fim gata, căci

Domnul poate veni în fiecare clipă. A fi gata, înseamnă a avea undelelenul Duhului sfânt în candela inimii tale, înseamnă a fi născut din nou și a fi împăcat cu Dumnezeu, a fi iertat și măntuit. Dacă Domnul ar veni astăzi, te-ar găsi El gata? Cei ce vor fi negata, nu vor putea intra la nunta Mielului.

2. DARURI DIFERITE. Pilda talanților arată că nu toți oamenii sunt înzestrați cu aceleași daruri. Unii primesc cinci talanți, alții doi, iar alții numai unul. Înșă, fiecareia i se cere să fie credincios în măsura în care a fost dăruit de Dumnezeu. Dacă cel cu un talent va mai câștiga încă un talent, va fi tot așa de prețuit înaintea Domnului ca și cel cu cinci talanți care a mai câștigat încă cinci talanți. Ceea ce înseamnă, că, noi trebuie să fim credincioși Domnului ori care ar fi starea noastră pământească.

3. NI SE VA CERE SOCOTEALĂ. Pilda celor zece fecioare ne-a învățat să fim gata. Pilda talanților ne învață să muncim pentru Dumnezeu. După ce am fost născuți din nou, trebuie să punem talantele noastre mai multe sau mai puține în slujba lui Dumnezeu. Odată ni se va cere socoteală de felul cum am întrebuințat vocea noastră, averea noastră, mintea noastră, timpul nostru etc.

4. CE SĂ CĂȘTIGAM? Datoria celor ce primesc talentul, este să câștige cu el. Dar ce să câștige? Suflete pierdute. Datoria noastră este să punem tot ce avem și ce suntem, în slujba Impărăției lui Dumnezeu. Trebuie să luptăm ca sufletele pierdute în păcat să fie aduse în Impărăția aceasta. Atunci ni se va spune: „Bine, rob bun și credincios...”

5. TOȚI OAMENII VOR FI JUDECATI. Nimeni nu va putea scăpa de această judecată. Dar accia cari vor fi găsiți gata și cari își vor jertfi viața în slujba celor flămânzi, setoși, străini, goi și holnavi trupește și sufletește, accia vor fi mostenitorii Impărăției lui Dumnezeu. Ei se vor bucura toată veșnicia de tovărășia lui Hristos și de fericirea nespus de mare din rai.

6. CEI NEGATA. Cei ce vor fi găsiți fără ulei în candelă și cu talentul îngropat, cei ce au trăit în lumea aceasta numai pentru ei înșiși, fără să se fi jertfit pentru alții, accia vor

merge în focul cel veșnic, care a fost pregătit diavolului și ingerilor lui. De aceea, trebuie ca fiecare dintre noi să fie pocăit și împăcat cu Dumnezeu. Trebuie să ne punem viața în slujba aproapei, trăind pentru fericirea altora. Trebuie să câștigăm suflete pierdute, la Mântuitorul.

INTREBARI. 1. Ce ne învață pilda celor zece fecioare? 2. Ce înseamnă talanții? 3. Ce trebuie să câștigăm cu ei? 4. Ce se va întâmpla cu cei ce își îngroapă talantul? 5. Cine va avea parte de împărăția lui Dumnezeu? 6. Unde vor merge oamenii care trăiesc numai pentru ei înșiși?

Pentru copiii micii

Voi știți copii, cine sunt jandarmii. Când vreun om a furat ceva, ori a făcut vreun rău cuiva, jandarmii îl prind și-l leagă. Apoi îl duc la poliție. Acolo e închis. Apoi e dus înaintea judecătorilor. Judecătorii sunt îmbrăcați în haine lungi, negre și stau pe scaune înalte, la o masă mare. Înaintea lor au hârtii pe cari e scrisă vina hotului. Judecătorii ascultă pe hoț și pe cei cari l-au văzut și l-au prins furând. Apoi ei împart dreptatea. Pe cel rău, îl pedepsesc, iar pe cel fără vină îl trimit acasă.

Tot așa va fi și moartea noastră. Dumnezeu este un judecător drept și mare. Noi vom fi dași înaintea Lui și ficcare. El va avea înaintea Lui o carte mare, în care sunt scrise gândurile și faptele noastre cele bune și cele rele. Dumnezeu aude tot ce am vorbit și vede tot ce facem noi. De El nu ne putem ascunde nici în casă, nici pe câmp, nici sub pământ. Toți cari nu s'au căit de faptele lor rele, ci au mințit, au înjurat, au înșelat, au furat, vor fi pedepsiți aspru și vor merge în iad de unde nu se vor mai putea întoarce.

Iar cei cari au fost pocăiți, cari s'au rugat, au fost miloși și au ajutat pe cei slabi și săraci, vor merge cu Domnul Isus în ceruri unde, în lumină, se vor bucura mereu. Acolo Domnul le va da o cunună frumoasă de flori cari nu se vestejesc niciodată. Duminecă, 4 Iunie.

Ratul

Textul: Apoc. 21: 22:1-26.

Cuv. de aur: Apoc. 21:4.

EXPLICAȚIUNI. Cartea Apocalipsului e o carte simbolică. Ea are multe figuri de vorbire cari au nevoie de multă pricepere în tâlmăcire. De pildă, când ea scrie despre miel, știm

că nu e vorba de un miel din turmă, ci de Isus Hristos. Sau când e vorba de mireasă, știm că e vorba de biserică lui Hristos. În același fel trebuie să înțelegem și descrierea cetății sfinte, care se pogora din cer dela Dumnezeu. Nu e vorba aici de o cetate cu ziduri de iaspis pământesc, ci e vorba de oastea spirituală a celor mântuiți. Prin forma ei geometrică de patrat perfect, prin aurul ei curat, prin zidurile ei de iaspis, prin temelile ei de iaspis și prin strălucirea ei de aur curat, ea stiea străvozie, au trebuie să înțelegem lucruri pământești. Toate acestea sunt reprezentări simbolice ale calităților ei sfinte: a iubirii, a păcii, a bunății, a fericirii veșnice, etc. Iarși, prin râul cu apă limpede ca cristalul, trebuie să înțelegem harul nesfârșit care va ieși din tronul lui Dumnezeu și se va revărsa peste mântuiții Săi

Învățătură spirituală

1. **UNDE VA FI RAJUL?** Rajul va consta mai mult din binecuvântări spirituale de cât dintr'un anumit loc. Totuși, din cele ce învață Scriptura, reiese că cerul și pământul vor fi curățite prin foc și înnoite cu totul. După aceasta, toate cerurile cu miliardele lor de sori și de stele și tot pământul nou vor fi moștenirea copiilor lui Dumnezeu. Universul întreg, curățit de ori ce urmă de păcat va fi stăpânit de cei mântuiți. Ei vor putea să călătorească ori unde prin el cu ințelea gândului.

2. Dar fericirea cea mai mare a cerului nu va consta din stăpânirea tuturor lucrurilor cari există. Pe lângă toate frumusețile și bogățiile văzute ale universului, aișii Domnului vor avea ceva mai scump și anume niste bogății spirituale. Înșirăm mai jos câteva din ele:

a. **TOVRĂȘIA DESĂVĂRSITA CU DUMNEZEU.** Noi am fost făcuți ca să trăim cu Dumnezeu. După cum peștele nu poate trăi decât în apă, după cum pasărea nu se simte bine decât în văzduh, tot astfel sufletul omeneșc nu se simte fericit decât trăind cu Dumnezeu. „Ne-ai făcut, Doamne, pentru Tine”, a spus Augustin, „și sufletele noastre nu găsesc odihnă până nu se odihnesc în Tine”. A venit însă, păcatul și a făcut un zid de despărțire între noi și Dumnezeu. Toată nelicrierea de pe pământ a izvorât din această despărțire. Sufletul omeneșc se zbuiciumă,

rătăcește fără nicio liniște și caută pretutindeni odihnă și fericire. El n'o poate găsi decât numai în Dumnezeu. În ceruri nu va mai exista păcat, care să stea între sufletul omeneș și Dumnezeu. Legătura lor va fi desăvârșită. În această tovărășie eternă și armonioasă cu Tatăl nostru din cer, va consta cea mai mare fericire din raiu. „Voiu privi la fața Lui zece mii de ani”, a spus odată un credincios, „și tot nu mă voiu sătura de a o vedea”.

b. O altă fericire a cerului va consta în *ceea ce nu va fi acolo*. Astfel moartea, foamea, setea, durerea, boala, frica, ura, războiul și toate lucrurile rele ale lumii acesteia care ne chinuiesc aici așa de mult, acolo nu vor mai fi. Minteaa noastră omenească e prea mică pentru ca să poată pricepe ce va însemna aceasta.

c. **TOVARAȘIA CU SFINȚII.** Câtă bucurie avem noi aici pe pământ când avem privilegiul să ne bucurăm împreună cu mai mulți oameni foarte credincioși! Închipuți-vă însă, ce va fi în ceruri! Vom fi acolo împreună cu Petru și Pavel, cu Isaia și cu Avraam, cu Livingstone și cu Spurgeon și cu toți ceilalți sfinți ai lui Dumnezeu. Vom cânta împreună și vom servi cu toții Celui ce sade pe tron, și Mielului. O iubire desăvârșită va stăpâni societatea sfinților.

3. **CINE VA MERGE ÎN RAIU?** În ceruri nu vor intra decât oamenii născuți din nou, numai cei ce au păcatele spălate prin sângele Mielului și cari sunt împăcați cu Dumnezeu, prin jertfa lui Isus Hristos. Există o singură cale spre ceruri, aceea a pocăinței și a credinței. Intrarea în ceruri nu se întemeiază pe meritele noastre. Ea e câștigată numai și numai prin jertfa lui Isus pe cruce. Dacă păcătosul se întoarce din păcatele lui, dacă o rupe cu viața nelegiuată din trecut și primește pe Hristos în inima sa, atunci el devine moștenitor al cerului.

ÎNȚEBERARI. 1. Ce fel de carte e Apocalipsul? Ce înțelegem noi prin avrul și mărgăritarul cetății sfinte? 3. Unde va fi raiul? 4. În ce va consta fericirea din raiu? 5. Vor lucra oamenii în raiu? 6. Care e cea mai înaltă dintre fericirile cerului? 7. Cine va ajunge în raiu?

Pentru copiii mici

Ați văzut copiiiilor că Dumnezeu e Judecătorul cel drept și El ne va judeca după faptele noastre. Pe cei

buni îi va duce în raiu, iar pe cei răi îi va trimite în iad.

Raiul va fi un loc frumos, unde vom fi cu Dumnezeu. Ori unde va fi Dumnezeu, locul se va preface în raiu și bucurie. În Biblie scrie așa de frumos cum va fi raiul. Va fi o cetate, un oraș, înconjurat de jur împrejur cu ziduri înalte de mărgăritar. Va avea 12 porți. Fiecare poartă va fi din mărgăritar scump. Și la fiecare poartă va sta un înger de pază. Ulițele cetății vor fi din aur curat. Prin cetate va curge un râu cu apă limpede și răcoritoare. Pe malurile râului vor crește pomi roditori. Acești pomi vor face roadă în fiecare lună. În această cetate va locui Domnul Isus, Dumnezeuul nostru, și El ne va duce aici pe fiecare dintre noi, cari L-am iubit și L-am ascultat. Aici vor fi și tineri și bătrâni, și săraci și bogati; și înțelepți și neînvațați. Vor fi aici împărați și cerșetori și vor fi cu toții frați. Domnul ne iubeste deopotrivă pe toți.

Iubiți copiii, și pe noi ne așteaptă Domnul, cu îngerii Lui, când vom muri și când sufletul nostru se va duce la judecată. El ne va lua de mână și ne va duce în cetatea Lui frumoasă. Acolo ne vom odihni și ne vom bucura. El ne va iubi și noi vom fi cu El multă, multă vreme. Dar numai acei se vor duce la El, cari L-au iubit și cari au păzit poruncile Lui.

Duminecă, 11 Iunie.

Iadul

Textul: Matei 13:36—43; Apocalips 20:10—15.

Cuv. de aur: Apoc. 21:8.

EXPLICATIUNI: Primul text de astăzi face parte din pildele lui Isus Hristos. Aici El ascamnă lumca cu o țarină mare în care Fiul omului a venit să samene sămânța cea bună și diavolul să samene pe cea rea. În al doilea text suntem iarăși în cartea simbolică a Apocalipsului. Aici găsim descrișă în chip simbolic ziua judecării.

Învățăturile spirituale

1. **UNDE VA FI IADUL?** Iadul nu va fi așa de mult un loc ca și o stare nefericită. Cei ce vor merge în iad, ori unde vor fi, nefericirea îi va stăpâni. Iadul e ceva mai mult spiritual decât pămâtesc. Oamenii își crează încă aici pe pământ iadul, în sufletele lor. De aceea, întrebarea cea mai mare e, nu unde va fi iadul, ci cum va fi el?

2. UN LOC AL DURERII TRUPEȘTI. Biblia spune că în iad va fi foc. De sigur ea înțelege că durerea din ea vor fi cei puțin tot atât de dureroase ca și în ioc. O întrebare însă, se ridică: cum va fi acel foc, material sau spiritual? Aici părerile se împărțesc. Toți tălmăcitorii serioși ai Bibliei spun că în iad va fi foc. Unii însă, susțin că focul acesta va fi spiritual, pe când alții susțin că el va fi și trupesc și spiritual. Noi suntem de părerea aceasta din urmă. Trupul și sufletul au păcătuit împreună și de aceea ele vor suferi amândouă.

3. DESPARTIREA TOTALĂ DE DUMNEZEU. Aceasta va fi cea mai mare durere sufletească a iadului. După cum în raiu cea mai mare fericire va consta în lovăriașia armonioasă cu Dumnezeu, tot astfel, în iad, chinul cel mai mare va veni din ruperea eternă a oricărei legături cu Tatăl cerească. Aceasta se înțelege prin moartea a doua. Când sufletul se desparte de trup, omul moare trupesc; când sufletul se desparte de Dumnezeu, omul moare sufletește. Prima moarte sufletească e aici pe pământ, când omul face primul păcat. A doua moarte sufletească va fi când păcătosul va merge în iad.

4. MUSTRAREA CONȘIINȚEI. Chinul conștiinței e mai dureros decât orice foc material. Cain a fugit o viață întreagă ca să scape de el. Saul a încercat să-l liniștească prin muzică, dar nu l-a reușit. La Iuda, durerea a fost atât de mare încât s'a spânzurat. Biblia ne vorbește despre viermele care nu doarme. Acesta e viermele conștiinței. Conștiința îi va chinui pe cei din iad o eternitate întreagă. Ei nu vor avea liniște și pace niciodată.

5. DESNADEJDEA. Desnădejdea e unul dintre cele mai mari chinuri cari există. Pe acest pământ oamenii n'o pot suporta. Când un om pierde orice speranță, viața îi devine insuportabilă și el se sinucide. Cei ce vor ajunge în iad, nu vor mai avea nicio speranță. Vestea bună a iertării și a miliei, nu va ajunge la ei niciodată. Nu va fi acolo nicio nădejde de scăpare. Ei vor fi pierduți pentru totdeauna.

6. IADUL. IUBIREA LUI DUMNEZEU ȘI LIBERTATEA OMULUI. Unii oameni nu pot să înțeleagă, cum poate Dumnezeu iubirii arunca pe oameni în iad. Adevărul e însă, că nu Dumnezeu ne aruncă pe noi în iad,

ci omul se duce acolo de buna lui voie. Omul a fost creat liber. Dumnezeu respectă libertatea lui și nu-l duce cu sila în ceruri. Nu numai că Dumnezeu nu trimite pe oameni în iad, dar El face tot ce poate ca să-i oprească. A dat pe însuși Fiul Său la moarte, ca oamenii să poată scăpa de iad. Și, trimișii Săi strigă încontinuu către păcătoși să se oprească de pe calea pierzării și să se întoarcă la Dumnezeu. Dacă păcătosul continuă să meargă pe calea cea rea, el singur va fi de vină ajungând în iad.

7. CINE VA MERGE ÎN IAD? Toți oamenii cari nu se pocăiesc de păcatele lor și nu se împacă cu Dumnezeu.

INTREBĂRI: 1. Va fi foc în iad? 2. Ce fel de foc va fi acolo? 3. Care va fi durerea cea mai mare din iad? 4. Ce înțelegem prin viermele neadormit? 5. Descrie desnădejdea din iad! 6. Arată că Dumnezeu nu e de vină dacă omul merge în iad. 7. Cine va merge în iad?

Pentru copiii mici

Cei buni au fost duși de Domnul în ceruri, la bucurie, iar cei răi vor fi aruncați în iad. Dumnezeu știe totul. El știe când am mințit și când am fost neascultători. El vede gândurile noastre cele bune și cele rele. El ne cheamă la El și ne roagă să ne pocăim și să-L ascultăm. Dacă nu ne pocăim, atunci Domnul ne va alunga departe de El, în întunec și jale. De acolo nu vom mai putea ieși. Acolo Domnul nu va mai veni niciodată. Copiii cari au fost răi și neascultători, nu vor mai vedea acolo pe mămică lor bună și blândă. Acolo vor plânge mereu. Acolo nu va mai fi nici biserică și nici nu se vor mai cânta cântecule de laudă. Acolo nu va mai fi nici rugăciune, căci Dumnezeu nu va mai asculta rugăciunea. Acolo va fi iadul. Toți ne vor părăsi în iad și nimeni nu ne va iubi.

Nu-i așa, dragi copii, că e groaznic acest iad? Noi cu toții trebuie să fim ai Domnului și atunci El ne va duce în ceruri. Acolo vom cânta plini de bucurie, cu flori și cu crengi verzi în mâini.

Duminecă, 18 Iunie.

Plindăteea Duhului sfânt

Textul: Fapt. 2:1-13.

Cuv. de aur: Fapt. 2:17.

EXPLICATIUNI: Ziua cincizecimii era o sărbătoare foarte mare în Is-

rael. Ea era sărbătoarea celor din-tăi roade. Israelii trebuia să aducă acum jertfă din primele roade ale secerişului. Pe vremea lui Isus și a apostolilor, Iudeii, cari erau imprăștiati, obișnuiau să vină din toate părțile lumii la această sărbătoare. Astfel, la pogorirea Duhului sfânt, Ierusalimul era plin de lume.

Invățătură spirituală

1. CINE E DUHUL SFÂNT? Noi credem că există un singur Dumnezeu, care ni s'a arătat în trei persoane: Tatăl, Fiul și Duhul sfânt. Astfel, noi credem că Duhul sfânt nu e numai o putere duhovnicească, ci că El e o persoană, una din persoanele sfintei Treimi. Când a doua persoană din Dumnezeu, Isus Hristos, s'a înălțat la ceruri, a treia persoană, Duhul sfânt s'a pogorît pe pământ, ca să ducă lucrarea mântuirii mai departe. De aceea trebuie să știm că pogorirea Duhului sfânt se aseamănă cu nașterea lui Isus Hristos. În amândouă cazurile s'au întâmplat minuni. Și trebuie să știm că Duhul sfânt nu se pogoră de mai multe ori pe pământ. El s'a pogorît odată și de atunci rămâne pe pământ până la a doua venire a lui Isus Hristos.

2. CONDIȚIILE PRIMIRII DUHULUI SFÂNT. Duhul sfânt lucrase în inimile ucenicilor și înainte de Rusalii. El îi ajutase să se pocăiască, El le descoperise natura divină a lui Isus Hristos și tot El le deschisese ochii, ca să înțeleagă Scripturile. In-să, ei aveau nevoie de o nouă plinătate a Duhului sfânt, pentru ca să poată îndeplini marea chemare de a răspândi Evanghelia. Tot astfel, orice om care se pocăiește într'adevăr, primește Duhul sfânt. Dar și după pocăință, Duhului sfânt mai are multe lucruri de cucerit în viața noastră și multe greșeli de curățit și de alungat din noi. Lupta Duhului sfânt e ca noi să fim goliți tot mai mult de păcat și să fim umpluți de puterea Sa. Ca să putem însă, ajunge la o plinătate mai mare a Duhului sfânt, trebuie să facem ceea ce au făcut și ucenicii, adică să-L așteptăm în rugăciune și să ne jertfim viețile pentru cauza lui Hristos.

3. VORBIREA ÎN LIMBI. Una din minunile dela Rusalii, a fost vorbirea în limbi. Pentrucă există multă discuție azi asupra acestui lucru, trebuie să ținem minte următorul fapt: apostolii au vorbit în niște limbi înțelese.

Mulțimea adunată în Ierusalim din diferite părți ale lumii și cu diferite limbi, „fiecare îi auzea vorbind în limba lor”. Ei se întrebau: „Cum dar îi auzim vorbind fiecareia din noi în limba noastră, în care ne-am născut?” Deci, numai aceea e o vorbire în limbi așezătoare cu cea dela Rusalii, care rostește limbi străine înțelese. O astfel de vorbire în limbi nu există astăzi.

4. SEMNUL PLINĂȚĂII DUHULUI SFÂNT. Nu minunile sunt semnele plinătății Duhului sfânt, căci și diavolul poate face minuni. Există ceva însă ce diavolul nu poate face. El nu poate trăi o viață sfântă și nu poate câștiga suflete la Hristos. Tocmai aceste sunt semnele prezenței Duhului sfânt. Ucenicii, plini de Duhul sfânt, au câștigat trei mii de suflete într'o singură zi și viața lor era piină de roade bune. Ori unde e un credincios, a cărui viață e încărcată cu fructe sfinte și care aduce pe păcătoși la mântuire, acolo stăpânește Duhul sfânt.

INTREBĂRI: 1. Ce fel de sărbătoare era ziua cincizecimii? 2. Cine venea la această sărbătoare? 3. Cine este Duhul sfânt? 4. De câte ori s'a pogorît Duhul sfânt pe pământ? 5. Până când stă el aici? 6. Când primește un om Duhul sfânt? 7. Cari sunt semnele primirii Duhului sfânt? 8. Cum au vorbit ucenicii în limbi?

Pentru copiii mici

Acum, iubiți copii, vă voi povesti o întâmplare scurtă, dar frumoasă.

Nu de mult veneam către casă, dela o soră. Era pe la amiază când copiii ies dela școală. La colțul unei străzi am văzut un grup de copii, cu cărțile subsoară. În mijlocul lor stăteau față în față doi copii. Unul mai mărișor, iar celălalt mai mic. Pe cel mai mic dintre ei îl cunoșteam. Era elev în școala duminicală. Cărțile și le-a pus jos pe pământ. Căciulița era pusă alături de cărți. Paltonul îi era descheiat și pumnii încheștați. Se băteau. Se îmbrânceau, se loveau cu pumnii peste cap, peste față și pe unde nimereau. Când l-am văzut, m'am dus repede la el și l-am prins de braț. L-am întrebat dacă el iubește pe Domnul Isus și dacă Domnul Isus i-a spus să se hată pe stradă cu colegii lui. El a plecat capul și s'a dus acasă rușinat.

Ce credeți copii, cine i-a șoptit copilului să facă această faptă urâtă? De sigur, veți spune, că nu Domnul

Isus. Dar cine atunci? Duhul lui Dumnezeu este sfânt și El șoptește oamenilor și copiilor numai lucruri sfinte. El îi îndeamnă să facă numai fapte bune care să placă lui Dumnezeu. Ascultați, dragii copii, numai de Duhul Domnului. Să nu ascultați de gândurile urâte și păcătoase, cari viu în inima și căpșorul vostru. Rugați-vă ca Domnul să fie mereu lângă voi și să vă ajute. Eu vă promit, că mă voi ruga neîncetat pentru voi.

Duminecă, 25 Iunie.

Duceți-vă în toată lumea

Textul: Fapt. 11:19—30.

Cuv. de aur: Matei 28:19.

PRIMI MIȘIONARI ÎN STRAINĂ-TATE. După Rusalii, ucenicii lui Isus au uitat că ei trebuie să meargă cu Evanghelia în toată lumea. De aceea s'au oprit în Ierusalim, unde era o biserică puternică. Domnul însă a lăsat să vină peste ei o prigoană mare, care i-a împrăștiat în toate părțile. O parte din ucenicii ale căror nume nu le știm, a trecut în țări păgâne și au ajuns până în orașul păgân, numit Antiochia. Ei însă, obișnuiau să predice Evanghelia ori unde se duceau și deci au început să vestească pe Isus și păgânilor în acest oraș mare. Roadele au fost mari. Oamenii s'au pocăit cu zecile și sutele. Biserica înființată aici, a devenit și ea misionară, trimițând și ea misionari altunde. Astfel, noi vedem în Noul Testament, din porunca lui Isus și din pilda ucenicilor, că suntem datorii să trimitem păgânilor Evanghelia.

Învățătură spirituală

VIATA LUI WILLIAM CAREY. Să trecem acum să studiem puțin viața unui misionar baptist, care a auzit chemarea Domnului de a merge în țările păgâne cu Evanghelia. Carey s'a născut în 1761 într'un sat mic din Anglia, dintr'o familie foarte săracă. La 14 ani a învățat meseria de cismar. În atelierul său, el avea mai multe cărți, între cari și una despre călătoriile lui Cristofor Columb și despre călătoriile căpitanului Cook. Îi plăcea să citească despre rălăcirile acestora prin țări îndepărtate. În 1873, un prieten al său l-a adus la Hristos și el s'a botezat, devenind membru în biserica baptistă. Carey a început atunci să studieze Biblia cu multă sârguință. O mare întrebare s'a ridicat atunci în sufletul lui: de ce cre-

știnii nu trimit misionari în țările păgâne? Întrebarea aceasta l-a stăpânit așa de mult, încât a mers la o conferință și a ținut o cuvântare acolo, arătând că Hristos ne poruncește să trimitem Evanghelia în țările păgâne. El însă n'a fost înțeles. Ba un frate bătrân s'a sculat și i-a spus: „Șezi jos, tinere! Dacă Dumnezeu vrea să măntuiască pe păgâni, îi va mântui și fără tine”. Dar tânărul Carey nu s'a dat bătut. La o altă conferință a ținut o predică cu subiectul: „Prețindeți lucruri mari dela Dumnezeu! Încecați lucruri mari cu Dumnezeu”. Cu greu a putut el să găsească 12 membrii cu cari să înființeze prima societate misionară. Trimis de ei, Carey, a plecat tocmă în India. Aici a găsit întunecarea foarte mare. Copiii erau aruncați în râul Gange, ca jertfă idolilor și femeile văduve erau arse de vii. Pretutindeni era întunec, idolatrie, păcat și mizerie.

Carey a făcut aici o lucrare foarte mare. El a tradus Biblia în 32 de limbi. Astfel, e a putut fi citită de 300 milioane de oameni. Carey, a început că câștige pe Indieni la Hristos și a înființat un seminar baptist la Serampole.

Multe și mari au fost lucrările lui Carey, dar cea mai mare dintre ele a fost, că, el a trezit lumea creștină din nepăsarea ei față de păgâni. Prin pilda sa și prin cărțile pe cari le-a scris el, a făcut ca zeci și zeci de mii de tineri să plece în țările păgâne, cu Evanghelia.

Pentru copiii mici

După ce Domnul Isus s'a sculat din morți, s'a dus, împreună cu prietenii Lui iubiti, pe un munte înalt și verde, numit Muntele Măslinilor. Aici ucenicii s'au strâns în jurul Lui, în cerc și El ascultau cu multă bucurie.

Domnul le-a spus: „Duceți-vă în toată lumea și predicați Evanghelia”. Apoi S'a ridicat în sus într'un nor des și s'a dus în ceruri. Prietenii Lui s'au uitat mirati după El, cum se înalță în sus. Apoi, s'au întristat că El se duce dintre ei. Dar niște îngeri s'au coborât din nori și i-au trimis acasă la Ierusalim. Cuvântul Domnului e scris în Biblie. El ne învață că, dacă vom fi credincioși, Domnul va veni din nou și ne va duce în ceruri, unde e acum.

Prietenii Domnului au ascultat porunca Lui și au spus despre Domnul Isus și despre iubirea Lui, tuturor pe

cari i-au întâlnit. Celor săraci, celor bogăți, celor buni, celor răi, Românilor, Germanilor, Sârbilor, oamenilor albi și negri, galbeni și roșii.

Și noi să fim niște prieteni buni ai Domnului. Și pe noi ne trimite El să

ducem vestea mântuirii la cei păcătoși. Trebuie să spunem despre Domnul Isus prietenilor noștri mici dela școală, vecinilor, tovarășilor de joc. Atunci și pe noi ne va duce Domnul sus în ceruri.

LECTIUNILE TINERETULUI

Intocmita de Nicolae Covaci

Duminecă, 2 Aprilie.

Dorința

Isus a zis: „Mi-e sete”.

Ioan 19:28.

I.

Fiecare din cele șapte cuvinte ale lui Isus de pe cruce, este o șercastră în sufletul Său. Această simplă strigare după o lipsă trupească, cuprinde mai mult în ea, apare la suprafață. Este o mângâiere pentru noi să știm că El a trecut prin încercarea durerilor trupești. Aceasta este lanțul care ne leagă mai mult cu El. Când suntem în suferință, primim mângâiere știind că și Hristos a suferit. Durerea este un lucru foarte chinuitor. În suferință ne simțim mai aproape de El și mai uniți cu El. Prin suferințele Lui, El ne-a făcut să simțim această legătură. Cuvântul Său: „Mi-e sete”, este ca o mână care ne ține, și în această tinere găsim puterea de a îndura suferința.

II.

Dar când privim mai adânc, acest cuvânt are mult de spus. El ne descoperă primirea de bunăvoie a crucii. Tu sau eu, poate am fi fost ispititi să ne ascundem suferințele. Nouă nu ne place să arătăm dușmanilor slăbiciunile noastre. Nu am dori să le facem plăcerea de a vedea cât de mult suferim. Hristos n'a gândit așa. El n'a voit să înconjure nicio durere. A ales acest drum și a mers pe el. Dacă ei își băteau joc de El, aceasta trebuia să fie așa. Aici s'a arătat o parte din umilința Lui. El, care a făcut mările și a întocmit miile de isvoare, care umplu cu muzica lor dealurile și văile, trebuie totuși să strige: „Mi-e sete”. N'a refuzat nici ajutorul pe care ei i l-au dat. Noi am fi fost ispititi să respingem serviciul lor. Ura sau mândria ne-ar fi împins la aceasta. În inima lui Isus nu era ură. Nu era nimic care să-L împiedece de a arăta prie-

tenie chiar și dușmanilor Lui. Nimic nu descoperă mai bine eliberarea Lui de orice simț de ură sau răsunare, ca și faptul că a primit micul lor serviciu, chiar și atunci când îl omorau. Cel mai greu lucru pe care putem să-l facem, e să primim un dar sau un serviciu dela oamenii, cari ne urăsc sau ne fac rău. Acesta e mai greu chiar decât a le face lor un serviciu sau un bine. Ultimul poate fi făcut, fără să pierzi demnitatea care e rudă cu mândria. Dar să fii în lipsă și să primești ajutor dela acci cari ți-au cauzat lipsa și mizeria, aceasta este ultima umilință. Aceasta înseamnă victoria dragostei. Aceasta era dragostea în toată frumusețea perfectei lepădări de sine.

III.

Dar, de sigur, aceste cuvinte vorbesc despre o dorință și mai adâncă. În inima Lui ardea o sete neastâmpărată pentru sufletele oamenilor. Întraga Lui viață a fost spesată în a-i căuta pe ei. Tabloul pe care ni-l dă El despre păstorul care căuta prin munți oia pierdută, era tabloul propriei Sale vieți. Pentru aceasta a înfruntat oboseala atâtor călătorii, neînconjurând nicio durere, nicio suferință. În această dragoste nu se afla nicio urmă de egoism. El n'a dorit nimic pentru Sine. Singura Lui dorință era de a aduce oamenii la Sine și prin Sine la Dumnezeu. Aceasta le-a spus-o tot timpul. El n'a căutat să fie iubit pentru vreun câștig pe care dragostea i l-ar putea aduce Lui, ci numai pentru ceea ce ea ar putea aduce celor care îl iubesc pe El. Pentru că știa că pentru oameni a-L iubi pe El, înseamnă a iubi bunătatea, curătenia, nevinovăția și lepădarea de sine. Și aceasta înseamnă să fii mântuit.

Dragostea noastră se deosebește foarte mult de dragostea lui Isus. Noi căutăm să fim iubiți, nedându-ne seama că această dorință este un lucru egoist și nu ne va aduce nicio mulțu-

mire adevărată. Dorim să avem dragostea altora, neștiind că este un lucru mai înalt decât a fi iubit. Acest lucru este: să iubești, fără să te gândești dacă vei fi iubit și tu sau nu. Această dragoste satisface și înnobilează. Despre ea a vorbit Isus, când a zis: „Cel ce bea din apa pe care o voiu da Eu, niciodată nu va înseta, ba încă apa pe care i-o voiu da Eu, se va preface în el într'un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică”. Dragostea pentru alții este setea, care își găsește în ea însăși și stămpărarea. Această sete îl chinuia pe Isus, și în același timp era și secretul bucuriei Lui. Aceasta este dragostea în care El vrea să ne conducă și pe noi.

Dar aceasta se poate întâmpla numai dacă vedem dragostea Lui pentru noi. Și cum ne putem noi mai bine da seama de acest lucru, decât când îl auzim pe El, zicând: „Mi-e sete”? Mai mult decât durerile cari L-au apăsât, era adâncă Lui sete divină și anume setea după sufletele oamenilor, între care sunt eu și ești tu, iubitul meu prieten.

IV.

In una din predicile sale, D. L. Moody, marele evanghelist, ne-a dat un tablou minunat despre această dragoste neînvingătoare. Iată ce spune el: „Imi închipui, că atunci când Hristos a spus ucenicilor din jurul Lui: „Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia, începând din Ierusalim...”, Petru va fi zis: „Doamne, vrei să spui într'adevăr, că noi să mergem înapoi la Ierusalim și să predicăm Evanghelia la acei oameni cari Te-au omorât”? „Da”, a zis Hristos, „mergeți la omul care M'a scuipat în față, și spune-i că încă mai poate găsi un loc în împărăția Mea. Da, Petre, mergi și găsește omul care a înpletit coroana crudă de spini și Mi-a încoronat cu ea fruntea, și spune-i că Eu am pentru El gata o coroană, când va veni în împărăția Mea, dar pe aceea nu sunt spini. Caută omul care a înfipt sulita în coasta Mea și spune-i că acela este drumul cel mai aproape de inima Mea”. Aceasta este dragostea care vine de pe cruce să ne caute pe noi. Poate cineva să i se împotrivească? Este cineva care să nu poată înțelege că, pentru aceasta, a venit El? In această dragoste este un loc pentru noi toți.

Duminecă, 9 Aprilie.

Îndeplinire

„S'a isprăvit“.

Ioan 19:30.

I.

Aceste cuvinte le spunem și noi adesea, când am reușit să ajungem la sfârșitul unui lucru. Ele înseamnă sfârșitul unei lungi dureri, unei puternice încordări și câteodată sfârșitul vieții însăși. Dar nici într'un caz ele n'au avut așa o însemnătate ca și pe buzele Domnului nostru. Ele au însemnat sfârșitul agoniei Lui. Ele însemnau deasemenea mângâierea de a ști că ora agoniei trupești a trecut și lupta a fost câștigată.

Ele însemnau, de sigur, totodată și sfârșitul vieții Sale pământești. Viața Lui pământească era sfârșită în adevăratul înțeles al cuvântului. Nu mai era nimic neîmplinit. Viața Domnului nostru era completă. El a îndeplinit în totul voința lui Dumnezeu. Fiecare datorie a fost făcută. Orice misiune a fost îndeplinită. Viața Lui, a fost zi de zi, un mijloc de împlinire a voiei lui Dumnezeu. Ea a fost din toate punctele de vedere, un răspuns perfect la chemarea lui Dumnezeu. Și acum inima Lui era plină de pace.

II.

*Dar aceste cuvinte au o însemnătate și mai adâncă. El a venit să facă un lucru și acela era isprăvit. El a venit să arate lumii că Dumnezeu există în realitate. În El lucra Dumnezeu. Crucea era sfârșitul acestei lucrări a lui Dumnezeu. Dragostea lui Dumnezeu și-a făcut lucrarea. Ea a fost încoronată la cruce. Acesta a fost scopul lui Isus în toată viața Sa, dela început până la sfârșit. „Am un botez cu care trebuie să fiu botezat”, a spus Isus odată, „și ce mult doresc să se împlinească!” Este imposibil să cuprinzi în cuvinte omenesti ceea ce a pus Dumnezeu în crucea de pe Golgota. Acolo Isus a dobândit o biruință pe care ne-o oferă nouă. Ea este biruința dragostei lui Dumnezeu asupra păcatului și urei. Un lucru a fost făcut de Dumnezeu la Calvar, care nu mai trebuie făcut din nou. *Poarta victii noi a fost deschisă pentru toți.* Noi nu mai trebuie să trăim fără ajutor, sub puterea păcatului și a fricei. Nu trebuie să ne îndoim mai mult de dragostea perfectă a lui Dumnezeu. Pe cruce porțile au fost deschise. Ușile*

închisorii au fost deschise și noi suntem liberi să umblăm în lumina dragostei lui Dumnezeu, și în complectă Lui tovrășie. Acest lucru era în gândul lui Hristos când El a zis: „S'a isprăvit“.

III.

Cuvintele lui Hristos aduc siguranță și speranță. Dumnezeu a făcut totul ce e de lipsă pentru mântuirea noastră. În aceste cuvinte este iertarea completă. Cătorva oameni li se pare greu să creadă în iertare. Aceasta se întâmplă din cauză că ne este așa de greu să iertăm pe alții, sau chiar să ne iertăm nouă înșine. Multe vieți sunt distruse prin păcatele și căderile din trecut și prin umbra pe care ele o aruncă asupra viitorului. Noi ne-am pocăit de ele, dar ele continuă a rămănea în amintirea noastră. Aici este solia de asigurare, a iertării care vine de pe cruce: „Dacă păcatele voastre vor fi roșii ca și cărmăzul, vor fi albe ca zăpada“.

IV.

Aici este și plinitatea lucrurilor, pe cari Dumnezeu ni le-a dat să le facem. „Indrăzniți“, a spus El, „Eu am biruit lumea“. Ecoul aceluia triumf este în aceste cuvinte. În aceste cuvinte se găsește focarul luminii lui Hristos peste viața noastră. Rostul vieții este să luăm parte la împlinirea planului lui Dumnezeu. Fiecare dintre noi are un loc aici. Noi nu suntem aici pentru a nu face nimic. Este ceva pentru care Dumnezeu caută să ne folosească. A vedea acest scop al dragostei și a ne da pe noi înșine ca să fim stăpâniți și conduși prin el, este secretul vieții. Numai predându-ne acestui scop, viața noastră își îndeplinește menirea ei. Dacă ne servim pe noi înșine și propriile noastre ambiții, am falimentat și viața și-a pierdut adevărata ei însemnătate. Dacă însă, ne-am predat eu totul acestui scop, zi de zi, viața este completă. Aceasta se întâmplă în măsura în care devenim canalele acestei dragoste. Locul nostru poate fi foarte simplu. Se poate să spășăm timpul lângă patul unui bolnav. Postul datoriciei noastre poate fi o casă umilă, sau un colț stingher într'un sat necunoscut. Aceasta nu interesează, numai să căutăm a cunoaște planul lui Dumnezeu pentru noi și să fim una cu El. Câteva din cele mai bogate vieți au fost ciuntite de boli sau limitate de împrejurări. Ele au rămas necunoscute

te lumii. Dar ele au făcut voia lui Dumnezeu. Ele au fost conduse de dragostea Lui și s'au predat Lui, ca El să facă tot ce vrea prin ele. Și aceasta este viața trăită din plin. Noi am luat locul nostru în planul Lui. Prin această ascultare și credincioșie, destoinicia noastră este descoperită și folosită la cel mai înalt scop. În orice loc și în orice împrejurări am spesa viața, dacă L-am urmat pe El până la sfârșit, putem spune aceste cuvinte triumfătoare: „S'a isprăvit“.

Duminecă, 16 Aprilie.

Incredere

„Tată, în mâinile Tale Imi încredințez Duhul“.

Luca 23:46.

I.

Numele pe care Hristos îl dădea lui Dumnezeu, era Tată. Așa a vorbit El întotdeauna despre Dumnezeu și către Dumnezeu, și El a menținut acest titlu până la sfârșit. Nu este nimic mai biruitor pentru credință, decât să spui lui Dumnezeu, Tată. El a cunoscut pe Dumnezeu ca Tată dealungul atâtor ani. În copilărie vorbea mereu despre: „cele ale Tatălui Meu“. Templul era casa „Tatălui Său“. Lumea deasecenea era a Tatălui Său. Pentru Isus orice lucru din lume a vorbit despre Tatăl. Crinii din câmpii mărturiseau despre dragostea Lui. Păsările cântau despre grija Lui. Prin nori și furtună, în mijlocul celor mai adânci agonii, pe cari omul le-a suferit vreodată, El încă privește sus și zice: „Tată, în mâinile Tale Imi încredințez Duhul“.

II.

Faptul acesta este unul dintre cele mai puternice argumente pentru credința noastră. Se întâmplă adeseori că credința în Dumnezeu, ca Părinte, să fie numai în timpuri bune și senine. E ușor să crezi când lumea îți zămbește. Dar putem noi crede și în mijlocul cruzimii durerilor și suferințelor? Un iubitor de munți spunea adesea cât de frumoși apar munții când inima lui e plină de curaj, ca și ei. Dar când împrejurările devin grele și pline de încercări, fața munților devine cenușie și întunecoasă. Fața naturii este adesea oglinda propriilor noastre suflete. Așa este în viață. Ea își schimbă culoarea după propriile noastre simțuri. De multe ori se în-

tâmplă la fel și cu credința, să se schimbe după împrejurări. Dar credința lui Isus, a avut o temelie mai adâncă. Convingerea Lui despre dragostea și grija perfectă a lui Dumnezeu, stau ca mărturie a Calvarului. Aici stă puterea convingerii noastre despre realitatea dragostei lui Dumnezeu. Dacă El n'ar fi suferit așa, noi am fi putut admira credința Lui din zile mai senine, dar ea n'ar fi fost o putere pentru noi în timp de suferință. Dar pe cruce, unde El a suferit cele mai adânci dureri, dragostea lui Dumnezeu era lucrul cel mai puternic în experiența lui. Aceasta ne face și pe noi siguri de dragostea Lui. Dragostea lui Dumnezeu L-a înconjurat pe El chiar și în mijlocul umbrelor morții. Când totul se cutremură, stâncă de sub picioarele Lui stătea neclintită. Și aceasta era dragostea lui Dumnezeu. De sigur, că acea dragoste care era așa de tare și putea îndura așa de mult, când totul părea lipsit de orice simț de bunătate, este o dragoste pe care noi, deasemenea, ne putem odihni.

III.

Ultimul Lui cuvânt, a fost un cuvânt de încredere desăvârșită. Știa El ce îl așteaptă după moarte, sau nu? De sigur că da! Noi nu putem cunoaște viitorul, ca Domnul Isus, dar putem să ni-l închipuim în măsura în care ochii noștri vor fi deschiși să vadă dragostea lui Dumnezeu. Cunoștința noastră despre viața de dincolo de mormânt, vine numai prin credința noastră în Dumnezeu. Pentru noi este destul, ca atunci când moartea vine, Dumnezeu să ia duhul nostru în mâinile Lui. El se poate odihni destul de bine în mâinile Lui.

A crede și a ști aceasta, este destul pentru noi. Argumentele și rațiunea ne vor ajuta, dar numai după ce am văzut dragostea lui Dumnezeu în Hristos. Numai dragostea lui Dumnezeu ne poate face siguri de lucrurile veșniciei. A ști că Dumnezeu este Tată, fiindcă am văzut dragostea Lui în Isus, înseamnă să fim siguri că tot ce poate fi mai bun, ne așteaptă dincolo. La ce ne va întrebuința Dumnezeu acolo, nu știm. În ce serviciu ne va așeza El, nu putem spune. Dumnezeu are nemărginită înțelepciune. „Acolo nu va mai fi nici moarte, nici înfrustare, nici suferință și niciun fel de durere”. În acea țară binecuvântată vom găsi, că cele mai bune lucruri de

pe pământ, nu sunt nici ca o umbră față de lucrurile cerești. Nu știm, dar îl vom cunoaște pe El, și în acea dragoste care ne-a făcut și care a trimis pe Isus ca să ni se facă de cunoscut, vom găsi tot ce ne trebuie. Aceasta este o mare taină, dar ea este o taină a dragostei. În această dragoste vom găsi odihnă și vom petrece veșnicia cu Tatăl nostru. Pentru noi e destul că El știe totul și că noi vom fi cu El.

IV.

Incredințarea în mâinile lui Dumnezeu, este ultima treaptă a credinței. Atunci când porțile umbrelor morții se deschid și moartea vine cu pași repezi, trebuie să urmărim pe Hristos în încredere. „Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez Duhul”. Cu această rugăciune, putem părăsi liniștiți această vale a plângerii, știind că atunci când trecem peste Iordanul morții, punem piciorul pe malul unei țări unde cântarea nu va înceta niciodată. Acesta este răspunsul final la toate îndoielile pe cari necredința le poate ridica în sufletele noastre. Mâinile reci ale morții vor fi fără putere, ea să ia sufletele noastre din mâinile iubitoare ale lui Dumnezeu.

Duminecă, 23 Aprilie.

Săraci în duh

„Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este Împărăția cerurilor”.

Matei 5:3.

I.

Cu lecția de azi, vom deschide o nouă grupă de subiecte importante din învățăturile lui Isus și anume: FERICIRILE. Știm că toate aceste învățături minunate ale Domnului Isus, fac parte din marea Sa cuvântare, numită: „Predica de pe munte”.

Câteva din lucrurile care par mai greu de a fi înțelese în viață, merită să fie studiate mai mult, ca să fie înțelese mai bine. Adesea se întâmplă la fel și cu cuvintele lui Isus. În acest caz greutatea este să știm ce a înțeles Isus prin cuvintele: „Săraci în duh”.

Sunt două traduceri ale fericiilor, una în Matei și alta în Luca. Luca spune simplu: „Ferice de voi, *carți sunteți săraci*, pentru că împărăția lui Dumnezeu este a voastră” (Luca 6:20). După Luca, se pare că Hristos ar fi vorbit aici despre sărăcia trupească. Dar e foarte greu să credem că Dom-

nul a stabilit principiul că sărăcia în ea însăși este o binecuvântare sau că numai săracul poate intra în împărăția lui Dumnezeu. Nimeni nu poate ști mai bine ca Isus, ce înjositoare poate fi sărăcia, când ea trece dincolo de un anumit hotar. Atunci ea schimbă omul într'un fel de animal și face din viața lui o luptă disperată pentru existență, în care nu mai ține seama de nicio lege morală sau a bunicii cuvinți.

II.

Dar ce a înțeles Isus prin cuvintele: „Săraci în duh”? Întâi de toate Isus a înțeles „UMILINȚĂ”. Cei săraci în duh sunt cei ce au inimi umilite. Aceasta este condiția, în care un om nu-și iubește propriile lui interese, propriile lui cunoștinți, propriile lui virtuți, propriile lui merite și propria lui bunătațe. Dacă l-ai întreba pe el despre acestea, ți-ar spune că ele nu sunt nimic. În alte cuvinte, a fi sărac în duh, înseamnă să fii în contra a orice se cuprinde în cuvântul mândrie. Citește prin Evanghelii și vei găsi că lucrul contra căruia a luptat mai mult Domnul Isus în toată misiunea Sa pământească, a fost mândria. Mândria este păcatul care a ruinat viețile celor mai mari copii ai Domnului și a distrus credința multora. Dante, în lista celor șapte păcate de moarte, așa cum le-a numit el, pune mândria în fruntea tuturor. Prin armare, săraci în duh sunt acei în care mândria, sub toate formele sub care ar putea apărea ea, este ucisă. Mândria are multe forme sub care se arată. Unul din ele este mândria averii sau mândria de a avea daruri, bogății, talente, etc. Această formă de mândrie o putem învinge numai dacă ne gândim că noi nu suntem decât niște administratori ai bunurilor pe cari Dumnezeu ni le-a dăruit, și că în măsura în care vom ști să întrebuițăm darurile noastre în slujba lui Dumnezeu, în măsura aceea vom fi și răsplățiți de El.

Dar mai sunt și alte forme de mândrie, mai grele de descoperit și de condamnat. Acestea sunt mândria cunoștinței, mândria faptelor mari, mândria caracterului, mândria bunătații, etc. Toate acestea sunt dușmani care distrug tovarășia noastră unii cu alții și cu Dumnezeu. Idolul egoismului și al iubirii de sine, este dumnezeul căruia i se închină cei mai mulți

astăzi și pe care îl adoră o mare parte chiar dintre cei ce se numesc copii ai lui Dumnezeu. Adevărații sfinți sunt totdeauna umili, fiindcă sfințenia lor constă în descoperirea lor despre Dumnezeu, în a căruia lumină, tot ce au ei mai bun este doar o umbră.

III.

„Ferice de cei săraci în duh”. DAR CUM VINE ACEASTA FERICIRE? Două oameni mergeau pe drum, povestindu-și fiecare experiențele sale. Unul era orb, dar el povestea cum a primit pacea, în timpul acestei mari nenorociri. Celălalt era un eliberat din închisoare, dar societatea îl alungase din mijlocul ei, numindu-l puscărias. Dar ei, ca și cei dintâi, a găsit o puternică pace în această împrejurare. Fața lui era zâmbitoare, ca a unui om care a găsit o mare siguranță. Orbul, îi ceru voie să-și plimbe degetele sale pe fața tovarășului său, apoi zise: „Da, cred că stai pe o stâncă puternică”. Ei erau într-adevăr fericiți. Numai omul care a văzut pe Isus și care s'a încrezut în El, găsește temelia adevărată pe care nimeni și nimic n'a poate mișca. Iertarea lui Dumnezeu este un dar. Și când omul ajunge la cunoștința că, tot ce a făcut Dumnezeu pentru el prin jertfa lui Isus Hristos, ca: mântuirea, iertarea și pacea: nu e un merit al său; el stă pe temelia de pe care nimeni nu-l poate mișca și unde nimeni nu-i poate răpi bucuria și pacea sufletului său. Și aceasta este o fericire, iar calea spre ea este umilința. Omul care cunoaște această cale, a găsit secretul Împărăției lui Dumnezeu.

Duminecă, 30 Aprilie.

Cei ce plâng

„Ferice de cei ce plâng, căci ei vor fi mângâiați”.

Matei 5:4.

I.

Sunt unii oameni, care fac mare caz din suferințele lor. Ele sunt pentru ei, o ocazie minunată de a-și arăta mândria lor. Putem fi foarte siguri că Hristos nu s'a gândit la astfel de oameni, când a zis: „Ferice de cei ce plâng”. Dar la cine s'a gândit El? Cei mai mulți dintre noi se împacă foarte greu cu suferințele. Pentru unii întristările apar ca o adevărată nefericire. Astfel de oameni nu găsesc nicio pricină în inimile lor, în timpul suferințelor, să mulțumească lui Dumne-

zeu, sau măcar să simtă că nu era altă cale prin care Dumnezeu să-i poată întoarce de pe drumul lor rău. Dacă este vreo mângâiere sau fericire în suferință, de sigur ea este la o depărtare foarte mare de ei. Textele din Scriptură în care oamenii întristați găsesc mângâiere, sunt acelea care ne vorbesc tocmai despre sfârșitul întristărilor: „Acolo nu va mai fi nici moarte, nici durere, nici întristare, nici tânguire, pentru că lucrurile din-tăi au trecut”.

„In casa Tatălui Meu sunt multe locașuri, dacă n'ar fi așa v'as fi spus”. Aici este, în adevăr, o mare parte de fericire. Dar acest cuvânt are ceva și mai adânc. Aceasta este cea mai mare greșală, că credem că Creștinismul nu are nicio biruință în această viață, ci simplu numai speranța de dincolo. Biruința lui Isus și solia Evangheliei sunt puterea care ne face să sperăm mai mult decât la lumea aceasta, și anume la casa Tatălui. Hristos a venit să pună în mâinile noastre cheia, prin care, în mijlocul norilor mai întunecoși, să putem citi solia: „Dumnezeu este dragoste”. Sunt diferite feluri de întristări în viață, diferite cauze de a plânge. Unele vin din cauza păcatului, altele din cauza desamăgirilor, iar cele mai multe din ele vin din cauza morții. Dar pentru toate se găsește mângâiere aici. Aceasta este o parte din secretul spiritului creștin, că el ne introduce într-o lume, în care găsim fericire în plâns.

II.

Sunt mai multe feluri de a simți această fericire. Unele din ele par mai grele ca altele. Câți oameni nu sunt, cari niciodată nu s'au gândit la ceruri până nu le-a murit cineva? Atât timp cât le mergea bine și erau veseli, nu aveau lipsă de o altă lume și nici nu aveau ochi pentru ea. Atunci a venit întristarea și necazul, și lumea a devenit un fel de închisoare întunecoasă. De fapt ea a fost o închisoare în toate timpurile, dar ei n'au știut aceasta. De abia acum încep a-și da seama de acest adevăr. Și atunci, când ei își deschid ochii, vor vedea o lume dincolo de zidurile, până aici nepătrunse, o lume mai bogată, mai bună, veșnică. Această viziune este o fericire și o mângâiere adevărată. Această mângâiere e mai adâncă decât apare la prima vedere, pentru că vederea altei lumi este mai mult decât simpla speranță în ea.

III.

Dar prin această fericire, Hristos a înțeles ceva mai mult decât numai întristările noastre particulare, sau desamăgirile noastre personale. Este o altă întristare mai nobilă, mai înaltă, mai sfântă chiar. Aceasta este întristarea pe care o simțim, nu sub povara grijilor noastre, ci din cauza suferințelor și păcatelor altora. Lipsurile, greșelile și păcatele altora, ar trebui să preocupe mai mult mințile creștine. Respingerea dragostei lui Dumnezeu de către prietenii, rudeniile și frații noștri, ar trebui să stoarcă mai multe lacrimi dela copiii lui Dumnezeu! Domnul însuși a avut parte de astfel de lacrimi. În Evanghelia după Ioan (19:41), găsim următoarele: „Când S'a apropiat de cetate și a văzut-o, Isus a plâns pentru ea”. El a simțit păcatul lor nu ca o dușmănie în contra Sa, ci ca o lepădare a dragostei lui Dumnezeu.

Acesta este plânsul la care ne cheamă Isus. Aceștia sunt plângătorii fericiți, cari voi fi mângâiați. Ei nu plâng din cauza urei, a geloziei, a dorinței de răzbunare, sau a ambițiilor trupesti, ci din cauza suferințelor și păcatelor altora, cari întristează pe Dumnezeu. În acest fapt stă fericirea de a plânge și această fericire are parte și de o mare mângâiere din partea lui Dumnezeu.

Dragă prietene! Se poate ca și ochii tăi să fi fost vreodată, sau să fie chiar acum, umezi. Dă-mi voie să te întreb: „De ce plângi”? Plângi sub povara păcatelor tale proprii? Isus plânge împreună cu tine și mijlocește în fața Tatălui pentru iertarea ta! Plângi pentru păcatele și suferințele altora? Isus te mângâie și-ți spune: „Fericiți sunt cei ce plâng, căci ei vor fi mângâiați”. Plângi din cauza ambițiilor tale pământești? Intoarce-te la Isus. Plânge-ți păcatele la picioarele Lui. El a șters multe lacrimi și a alinat multe dureri. El va șterge și lacrimile tale. Plânsul tău se va sfârși, iar bucuria îi va lua locul. Deci vino la El!

Duminecă, 7 Mai.

Cei blânzi

„Ferice de cei blânzi, căci ei vor moșteni pământul”.

Matei 5:5.

I.

Poate aceasta este cea mai pretențioasă dintre fericiri. De multe ori

stărnește împotrivirea noastră. Omul lumesc nu poate înțelege rostul acestei fericiri. El nu se poate împăca cu cuvântul acesta „blând”. Mîntea modernă de astăzi nu găsește nicio virtute în blândețe. Din contră ne plac oamenii energici, iuți de spirit, etc. E foarte greu să înțelegem adevărata însemnătate a blândeței. Dacă cineva ne insultă, ne calomniază, ne vorbește de rău, sau face ceva în contra noastră, ce ar trebui să facem noi? Poate vom spune că trebuie să suferim. De sigur că-i bine, dar aceasta nu înseamnă blândețe, ci mai degrabă nepăsare. Putem să nu răspundem înapoi, pentru a nu da loc la certuri și neplăceri, sau pentru că nu credem că va ajuta intereselor noastre, dar aceasta nu înseamnă blândețe.

II.

Dar ce este atunci blândețea? Blândețea este spiritul care primește viața așa cum e ea, cu toate neajunsurile și greutățile ei, nemurmurând și necărtînd, ci căutând să învețe tot mai mult din ea. Blândețea este spiritul lepădării de Sine. Mândria e răstignită. Omul blând nu măsoară însemnătatea lucrurilor, gândindu-se numai la binele sau fericirea lui personală. Aici stă secretul puterii, pentru cei cari sufar cele mai negre prigoniri pentru Domnul. Ei știu că această blândețe este aceea care va mosteni pămîntul și va urca tronul. Acesta e secretul biruinței.

III.

Dar blândețea conține nu numai purtarea noastră față de alții, ci și față de noi înșine. Unul din cele mai obișnuite greșeli pe care le facem, este de a căuta să ne impunem voința noastră, asupra vieții. Nu ne place să primim lucrurile așa cum vin ele în deosebi dacă nu ne produc bucuria și fericirea pe care o dorim noi. Omul blând caută la scopul lucrurilor și-l găsește în ISUS. Aceasta este prima lui învingere. Aceasta este puterea adevăratei blândeți, să vezi scopul vieții trăite în Isus. Care este acest scop? El devine clar dacă ne gândim că Dumnezeu, asemenea unui Tată, caută prin toate împrejurările, binele și fericirea copiilor Săi. Dar cu toate că El este Tată, binele pe care îl caută El copiilor Săi, nu este numai confortul și fericirea pămîntească. Este și creșterea noastră în viața duhovnicească, ca să avem inimi în sta-

re să iubească și voințe care să alcăgă binele, minți de a înțelege scopul lui Dumnezeu și a-l face, și astfel prin toate împrejurările vieții să devenim tot mai destoinici de a practica părtășia noastră cu Tatăl și a intra într-o tovarășie tot mai strînsă cu El. A vedea acest scop al lui Dumnezeu prin toate lucrurile, este secretul blândeții.

Duminecă, 14 Mai.

Cei flămânzi și însetați

„Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați!”.

Matei 5:6.

I.

In inima lui Isus era loc de compătimire și milă pentru toate sufletele necăjite, din orice cauză ar fi suferit ele. De sigur că nu am putea spune că atunci când Domnul a spus aceste cuvinte, a cuprins în ele numai pe aceste două clase de oameni.

Întâi, acolo erau oameni flămânzi și însetați, cu toate că foamea și setea lor nu era după dreptate sau neprihănire. Între cei ce înconjurau pe Domnul, erau oameni a căror viață era o mulțime întreagă de dorințe. Ei își petreceau zilele în plăceri trupești și flămânzeau mereu după altele mai noi. Ei flămânzeau și însetau după ceea ce n'au gustat până aici, gândind că prin aceasta își vor sătura sufletul. Cu toate plăcerile de cari aveau parte, în adâncul sufletului lor, ei erau foarte nefericiți. Pe fețele lor se observa din plin acest lucru și Domnul Isus L-a văzut. Și se pare că El le-a zis: „Voi căutați plăceri și petreceri, ca să vă săturați sufletul. Voi flămânziți și însetați după lucruri care nu vă vor da odihnă și pace. Trebuie să vă schimbați dorințele. Trebuie să doriți ceva mai înalt, mai sfânt. FERICE DE CEI FLĂMÂNZI ȘI ÎNSETAȚI DUPĂ NEPRIHĂNIRE, CĂCI EI VOR FI SATURAȚI.”

II.

Dar acolo mai era și o altă clasă de oameni, pe care Domnul Isus i-a avut în mîntea Sa: aceștia erau cei ce căutau pace în neprihănire. Împinși de această foame și sete, chinuți de această dorință arzătoare, ei și-au părăsit căminele, au luat drumul pribegiei și au urmat pe Isus. Sufletul lor înseta. În toamă va al Psalmistului, după dragoste, după pace, după ne-

prihănire și după Dumnezeu. Privind în sufletul lor, Domnul a fost mișcat, văzând dorințele lor sincere, și n'a putut să treacă cu vederea foamea și setea lor, fără să le spună aceste cuvinte pline de mângâiere: „*Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați*”.

III.

CE INSEMNA NEPRIHĂNIREA PENTRU ISUS? De sigur că Isus nu înțelegea prin neprihănire o carte de legi morale, sau un sistem întreg de reguli. În Noul Testament nu găsim porunci, afară doar de acele cari isvorăsc din dragoste. Nu putem închiide neprihănirea despre care vorbea Domnul aici, într'un volum sau într'o carte, sau în zece porunci. Neprihănirea despre care vorbea Domnul, era neprihănirea spiritului și nu a literii. Și dacă am dori să rezumăm această neprihănire în câteva cuvinte, cele mai potrivite ar fi: „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău, din toată puterea ta și din tot cugetul tău, iar pe aproapele tău ca pe tine însuși”.

IV.

„**CĂCI EI VOR FI SATURAȚI**”. Cel ce flămânzește și însetează după neprihănirea despre care vorbește Isus, nu va rămânea nerăsplătit. Domnul Isus spune despre acest fel de oameni: „Căci ei vor fi săturați”. Tovărășia lor cu Dumnezeu, va fi pentru ei o hrană, o săturare sufletească. Ei rămân în dragostea lui Dumnezeu. Ei vor respira aerul unei țări spirituale, care este adevărata lor casă. Datoria pentru ei, izvorăște din dragostea pentru Dumnezeu și aproapele, ca apa dintr'o fântână. Acesta este secretul fericirii celor ce flămânzesc și însetează după dreptate. Foamea lor izvorăște din dragoste. Seta lor izvorăște din tovarășia lor cu Dumnezeu. Dumnezeu însuși va fi apa care le va potoli setea și pâinea care le va alina foamea. Aceasta este o adevărată fericire.

Iubitul meu frate, flămânzești și însetezi tu după această neprihănire? Dacă da, ferice de tine. Mulțumește lui Dumnezeu pentru această forță și sete pe care El a trezit-o în sufletul tău. Roagă-L că această foame și sete, să rămână aprinsă în sufletul tău, până în ziua în care vei pune piciorul pe pământul acelei țări, unde

nu vei mai flămânzi și înseta niciodată.

Duminecă, 21 Mai.

Cel milostivi

„*Ferice de cei milostivi, căci ei vor avea parte de milă*”.

Matei 5:7.

I.

Nu este fără importanță faptul, că Domnul Isus a pus această fericire a celui milostiv, imediat după aceea a celor flămânzi și însetați după neprihănire. Pentru un suflet simțitor, este foarte greu să suporte nedreptățile pe care alții le fac, fără nicio renunțare a conștiinței. De multe ori sufletele noastre se cutremură la asemenea privești dureroase și se ridică în semn de protest. Poate vom zice: „Dacă ar fi după mine, aș pedepsi imediat făptuitorul”. Uitam însă, că de multe ori poate făptuitorul nu știe de loc că ceea ce face, este rău. Dacă în acest caz n'am amesteca judecata noastră cu mila, poate am fi prea aspri. Și Domnul Isus, care cunoștea cursele ce sunt întinse sufletului în drumul său către Dumnezeu, ne-a adus aminte că drumul drept este drumul dragostei. Iar drumul dragostei este drumul milei.

II.

Ce înțelegem prin milă? Adesea înțelegem prin milă o simplă binefacere. Fără îndoială, că și aceasta face parte din marele scop al Domnului, care a avut milă de toți cei suferinzi. Fiecare spital este o casă a milei. În vechime acest lucru era necunoscut. Dacă Hristos n'ar fi venit, astăzi n'am avea spitale, orfelinate și case pentru bătrâni. Dar atât nu e destul. Hristos ne spune ceva mai mult prin fericirea de mai sus. El vrea să ne spună că mila noastră nu trebuie să se mărginească numai la lipsurile și durerile trupesti, ci mai mult la cele sufletești. Aceasta înseamnă, pe de o parte, mai multă milă în judecățile noastre față de frații noștri, față de cei ce ne greșesc, față de cei ce au nevoie de iertarea noastră, etc. Ce aspri suntem noi când e vorba să judecăm pe alții! Și ce miloși suntem când e vorba de noi înșine! Lucrurile, pe care le condamnăm la alții, nu sunt totdeauna lucrurile pe cari le condamnăm și la noi. În judecarea altora, noi suntem mai aspri decât Domnul însuși, care

ne-a spus: „Nu judecați, ca să nu fiți judecați“.

III.

Dar mila, înseamnă mai mult decât compătimirea în a judeca pe alții. Mila mai înseamnă dorința de a mântui, a câștiga, a readuce înapoi pe cel ce a greșit. Acesta a fost lucrul pe care a căutat totdeauna Domnul Isus să-l facă. Să aduci pe cel greșit iarăși la prietenia de care s'a bucurat înainte, la locul de unde a căzut, la dragostea lui Dumnezeu; aceasta este cea mai mare dorință a lui Isus și la aceasta ne cheamă spiritul milei și al iertării. Domnul Isus vrea să ne spună: „Fii milostiv, dacă vrei să ai parte de milă“.

IV.

Mila nu ne este recomandată numai de Isus, ci ea este foarte prețuită de Dumnezeu. Ingerul, trimis de Dumnezeu la Corneliu, i-a spus: „Rugăciunile și MILOSTENIILE tale s'au suit înaintea lui Dumnezeu, și El Și-a adus aminte de ele“. Alături de rugăciune, care este arma cea mai de lăpsă a copilului lui Dumnezeu, adică singurul mijloc de legătură între el și Tatăl; stă milostenia.

Dumneacă. 18 Mai.

Cei curați cu inima

„Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu!“

Matei 5:8.

Această fericire este ca o floare gingașă. În ea e cuprinsă o mare promisiune: „ei vor vedea pe Dumnezeu“. Acesta era ultimul lucru pe care mulți dintre ascultătorii Domnului îl doreau și îl așteptau. Era o părere care avea mare putere asupra lor în vechime și anume că: „Niciun om nu poate vedea pe Dumnezeu și să trăiască“. Numele lui Dumnezeu, pentru părinții lor era prea sfânt, ca ei să-l ia pe buzele lor în vorbirea de toate zilele. Dar Isus le spune foarte simplu că, dacă sunt curați cu inima, vor vedea pe Dumnezeu; și nu numai că nu vor muri, dar mai mult; că fără de această viziune despre Dumnezeu, nimeni nu va trăi în realitate.

I.

Ce a înțeles Isus prin a vedea pe Dumnezeu? Unde trebuie să privim noi pentru a vedea pe Dumnezeu? Este această viziune o experiență zilnică a noastră? Pentru Domnul, ea

era o experiență zilnică. El vedea pe Dumnezeu zi de zi și trăia într-o atmosferă plină cu prezența Lui. El nu trebuia să înconjure pământul, ca să găsească pe Dumnezeu. Noi suntem siguri că atunci când El părăsea ucenicii și mulțimile, pentru a merge în grădină, pe deal, sau în pustie, mergea singur, pentru a asculta o voce și a simți atingerea unei Prezențe, pe care nu putea să o simtă așa de bine în gălăgia mulțimii și nici în mijlocul grijilor și datoriilor. El mergea să vorbească cu Dumnezeu prin rugăciune și să-Și reimprespăteze spiritul, care era apăsător de suferințele și durerile întregii lumi. El era zilnic în atingere cu Dumnezeu. În fiecare întâmplare din viață, Domnul Isus descoperea o solie a lui Dumnezeu. Prin lipsurile și suferințele lumii, El vedea chemarea lui Dumnezeu. El a văzut pe Dumnezeu, fiindcă avea inima curată.

Acesta este felul, în care Domnul Isus înțelegea să vadă pe Dumnezeu. Și marele lucru la care ne cheamă El, este să descoperim această experiență spirituală, adică a simți pe Dumnezeu și a-L vedea în viața de toate zilele. Atât timp cât acest lucru nu se întâmplă, inima noastră este lipsită de cel mai prețuit lucru înaintea lui Dumnezeu, adică de *curățenie*.

II.

Unde putem vedea pe Dumnezeu?

Mai mult ca oriunde, vedem pe Dumnezeu în Isus. Acest lucru îl înțelegem, când spunem lui Isus „Fiul lui Dumnezeu“. Când ne gândim la El, când auzim glasul Lui vorbindu-ne, nu este altceva decât vocea lui Dumnezeu care ne spune: „Iată eu stau la ușă și bat“. Nu există un singur loc unde să nu putem găsi pe Dumnezeu, o singură întâmplare unde să nu-L vedem pe El. Nu este o singură bucurie, la care El să nu ia parte, dacă îl rugăm, sau o singură întristare, în care El să nu stea lângă noi, dacă îl cerem. Întregul pământ este plin de gloria Lui.

III.

Ce a înțeles Isus prin: „Curați cu inima?“ De multe ori tălmăcim greșit aceste cuvinte, spunând că o inimă curată înseamnă să fie liberă de dorințe păcătoase. Domnul Isus a înțeles mai mult decât atât. El a înțeles o inimă umilă și sinceră. Adevă-

rata curăţenie a inimii stă în aceste două lucruri: *umilinţă* şi *sinceritate*. Cele mai mari păcate, contra cărora Domnul Isus a vorbit mai mult, au fost mândria şi făţărnicia. Acestea au fost păcatele Fariseilor, contra cărora Domnul a fost silit să rostească acele vaiuri dureroase. Nesinceritatea, a fost cauza pentru care Domnul a trebuit să spună celor care l-au declarat într-o zi că-l vor urma ori unde va merge, cuvintele pline de înţeles: „Vulpile au vizuini şi păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului n'are unde-Şi odihni capul”. Se pare că declaraţiile lor erau lipsite de sinceritate şi Domnul, cunoscătorul de inimă, a văzut lucrul acesta. Vameşii şi femeile păcătoase aveau mai multă sinceritate în inimile lor, decât fariseii şi cărturarii, din care cauză Domnul le spune clar, că aceştia vor intra mai degrabă ca ei în Impărăţia lui Dumnezeu. Domnul Isus a precăuit totdeauna o inimă umilită şi sinceră, pentrucă a ştiut că o astfel de inimă e mai pregătită ca ori care alta pentru a deveni un templu al Duhului sfânt.

IV.

Dar de ce Domnul fericeşte o inimă curată, spunând că numai acei ce o au, vor vedea pe Dumnezeu? Domnul Isus a vorbit mult şi în celelalte învăţături ale Sale despre inimă. Ea este izvorul vieţii. Deci e natural, că aşa cum o apă curată nu poate izvorî decât dintr'un izvor curat, tot aşa şi o viaţă curată nu poate izvorî decât dintr'o inimă curată. Înţeleptul Solomon, vorbind despre inimă, spune următoarele: „Păzeşte-ţi inima mai mult ca orice, căci din ea ies izvoarele vieţii”. Iată de ce Domnul pune un mare preţ pe inima curată, spunând: „Ferice de cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu”.

Iubitul meu tânăr! Cum este inima ta? Este ca un templu al Duhului sfânt? Tu ai nevoie de prezenţa lui Dumnezeu în fiecare zi. Tu ai dori să-L vezi aici şi odată dincolo, unde să rămâi în tovărăşia Lui curată în veci de veci. Nu uita însă cuvintele lui Isus: „Ferice de cei cu INIMA CURATĂ, căci ei vor vedea pe Dumnezeu”.

Duminecă, 4 Iunie.

Făcătorii de pace

„Ferice de cei împăciuitori, căci ei vor fi chemaţi fii ai lui Dumnezeu”.

Matei 5:9.

Sunt două datorii la cari copiii lui Dumnezeu sunt chemaţi, în aceste fericiiri. Una este să fim milostivi, iar a doua să facem pace. Lumea în care a trăit Domnul Isus, a avut multe neajunsuri, în tocmăi ea şi lumea în care trăim noi. Ea era deasemenea plină de certuri între oameni, în case, în familii şi în afaceri. Ura îşi plimba victorioasă steagul deasupra omenirii. Cum vor putea fi aduşi la o adevărată prietenie, aceşti oameni — bărbaţi şi femei, — înduşmăniţi de veacuri, certaţi de zeci de ani, cu o ură care clocotea în sângele lor, — aceasta era problema la care se gândea Domnul.

I.

Probabil nu este un alt cuvânt în învăţăturile Domnului, mai puţin luat în serios ca acesta. Nu este nicio în-doială că pacea între oameni, este unul dintre roadele Duhului sfânt. (Galateni 5:22). Totuşi acest lucru a fost luat aşa de puţin în serios. Nu! Pacea este un lucru posibil. Trebuie să căutăm pricinile neînţelegerilor, să le înlăturăm şi apoi pacea se va face.

II.

Sunt două pricini pentru cari luptele şi neînţelegerile există astăzi şi au existat întotdeauna.

1. Nu ne-am îndeplinit destul de serios datoria noastră de a fi făcători de pace. Nu ne-am predat cu toată fiinţa noastră acestei chemări. Când neînţelegerea s'a ivit, gândul nostru a fost, de obicei, să înlăturăm cumva cearta şi să restabilim un fel de pace silită, sau de jumătate; fără să ne gândim că însăşi natura acelor persoane trebuia schimbată, renăscută şi umilită la picioarele lui Isus. Deci, atât timp, cât nu vom începe să vedem că cearta este ceva întunecos şi grozav, o distrugere a frăţietăţii, o umbră în casă, un nor negru asupra lumii, — şi nu numai simplu o neplăcere, — nu vom găsi secretul păcii şi nu vom dobândi fericiirea omului făcător de pace.

2. *Dar cea mai adâncă pricină, pentru care luptele şi neînţelegerile continuă, este că, pacea nu poate fi făcută decât numai prin pulerea Duhu-*

lui sfânt. Chemarea de a face pace, este o datorie a oamenilor cari au gândul lui Isus în mintea lor și Duhul sfânt în inima lor. Toate străduințele oamenilor, mari sau mici, de a stabili o pace durabilă, fie între națiuni și popoare, fie între familii și indivizi, fără puterea Dubului sfânt și a lui Isus, sunt zadarnice. Domnul Isus ne-a spus clar: „...despărțiți de Mine, nu puteți face nimic” (Ioan 15:5).

III.

Ce a înțeles Domnul Isus prin pace? Pacea despre care ne vorbește Domnul Isus, este ceva mai mult decât înălțurarea neînțelegerilor. Ea este ceva mai mult, decât a trăi în bună vecinătate sau tovarășie cu cineva. Pacea lui Isus, despre care ne vorbește El, este aceea pe care o găsim când fiecare din noi, este una cu ceilalți în lupta pentru o cauză mai mare decât micile noastre treburi pământești, adică LUCRAREA EVANGHELIEI. Aceasta este pacea despre care vorbea Domnul, când a spus: „Ferice de cei împăcînitori, căci ei vor fi chemați fii ai lui Dumnezeu”. Pace întemeiată pe dreptate și pe dragoste.

IV.

Cum vine pacea în inimile noastre? Ea vine numai prin donnia lui Hristos în ele. Trebuie să înălțurăm tot ceea ce este în contra domniei sale depline, din inima noastră. Nimic nu poate face pe oameni mai fericiți și mai aproape de Dumnezeu, decât o inimă care este plină cu o pace vie a lui Hristos. Și oamenii vor trăi în pace unii cu alții, în măsură în care vor trăi în pace cu Hristos.

Duminică, 11 Iunie.

Cei prigonîți

„Ferice de cei prigonîți din pricina neprihănirii, căci a lor este împărăția cerurilor!”

Matei 5:10.

I.

Cu fericirea aceasta, Domnul Isus încheie șirul de fericiri și mângăieri, din această cuvântare. Faptul că Domnul Isus a păstrat această fericire pentru încheiere, vrea să ne spună, că cei ce se vor împărtași din celelalte și le vor trăi, vor avea parte neapărat și de această fericire. Adică cel ce va căuta să slujească lui Dum-

nezeu într'un duh umilit, cu blândețe, însetând și flămânzind după neprihănire, păstrându-și inima curată și căutând să facă pace, nu va fi lipsit de paharul suferințelor, calomniilor și prigonirilor. Copiii lui Dumnezeu din toate timpurile, au mers pe acest drum. Dintre cei doisprezece, cari înconjurau pe Isus, numai unul a avut parte să moară pe pat, ceilalți au fost răstigniți și omorîți la fel ca Domnul lor. Cu toți, s'a împlinit ceea ce le-a spus Domnul: „Iată Eu vă trimit ca pe niște oi în mijlocul lupilor”.

II.

Cari au fost cauzele, cari au pricinuit deslănțuirea prigonirilor din partea lumii, împotriva ucenicilor? De sigur că ele sunt multe. Vom încerca să înșirăm numai câteva mai principale.

1. *Pentru neprihănire.* Domnul Isus însuși, a prevăzut acest lucru. El a știut dinainte că un porumbel curat, alb, nu e privit bine de către corbi. Ei vor căuta pe cât se va putea, să-i smulgă penele, pentrucă nu seamănă cu ale lor; iar dacă asta nu o vor putea face, își vor da silințele cel puțin să-l umple cu noroiu. Acest lucru s'a întâmplat și cu Domnul. Dacă dușmanii Lui au rămas neputincioși în fața lucrurilor și minunilor Sale mari, au făcut totuși altceva: L-au învinovățit că lucrează cu Belzebul, măi marele dracilor. Toți martirii au străbătut drumul acesta. Apostolul Pavel însuși a trecut prin aceste încercări. El ne spune: „Toți cei ce trăiesc în evlavie, vor fi prigonîți”. Acest lucru se adevărește cu copiii lui Dumnezeu, din plin și azi. În multe părți propovăduirea Evangheliei e oprită, iar urmasii lui Hristos sunt puși la închisori. Care e cauza? De ce crime s'au făcut vinovați acești oameni? Care e păcatul lor, pentru care trebuie să ispășească în fundul temnițelor? Răspunsul e foarte simplu: *pentru neprihănire!*

2. *Pentru învătățuri noi.* Lumea păgână își avea și ea obiceiurile și datăile ei, întemeiate pe niște sisteme vechi. Orice schimbare, oricât de sănătoasă ar fi fost ea, era privită ca un pericol păgubitor statului și cetățenilor. Când apostolul Pavel ajunge cu Evanghelia în Atena, e întâmpinat imediat de reprezentanții acelor sis-

teme vechi, e adus în fața Areopagului și întrebat într'un chip batjocoritor: „Putem să știm care este această învățătură *NOUA* pe care o vestești tu?” Mai târziu, în Efes, același apostol ajunge într'un pericol de moarte, pentru învățatura sa nouă, datorită apărătorilor dârji ai *vechilor* obiceiuri, în fruntea cărora stătea vicleanul argintar Dimitrie, care știa că noua învățătură nu „periclită” atât de mult Statul, cât periclită buzunarul lui. Astfel de oameni, cari își temeau mai degrabă situația lor, decât interesele poporului, erau acci cari slărneau adesea prigonirile și defăimările contra celor ce vesteau Evanghelia curată a Domnului Isus.

3. Pentru Isus. Dar pricina cea mai mare, e însuși Cel ce a spus aceste cuvinte. El ne spune: „Ferice va fi de voi, când din *pricina Mea*, oamenii vă vor ocări, vă vor prigoni și vor spune tot felul de lucruri rele și neadevărate împotriva voastră!”.

III.

Urmărite persecuțiilor. Intâi de toate, persecuțiile în ele înșiși cuprind o mare binecuvântare. Domnul Isus spune: „Ferice va fi de voi...” și apoi iarăși: „Bucurați-vă și veseliți-vă, pentru că răsplata voastră este mare în ceruri...” A suferi pentru lucruri striccate, a fi pus în pușcărie pentru crime, a fi bătut și batjocorit pentru fapte rele, este într'adevăr o mare rușine. Dar a fi prigoni și persecutat pentru credință, a fi vorbit de rău pentru neprihănire, a fi batjocorit pentru ISUS, a fi aruncat în temniță pentru Numele Lui, aceasta este o mare cinste.

Duminecă, 18 Iunie.

Credincioși până la moarte

„Fii credincios până la moarte, și-ți voui da cununa vieții”.

Apoc. 2:8—11.

Cuvintele acestea sunt deosebit de pătrunzătoare, mai ales că ele sunt adresate unei biserici foarte mici. Biserica din Smirna era o biserică mică și nebagată în seamă.

I.

O biserică prigoniță. Iată ce zice Cel dintâi și Cel de pe urmă despre această biserică: „Știu necazul tău și sărăcia ta, și batjocurile din partea celor ce zic că sunt Iudei și nu sunt...” Valurile și vânturile furtunoase n'au cruțat nici această biserică. Batjocurile și defăimările din partea celor răi, n'au cruțat cu nimic această mică ceată de copii ai lui Dumnezeu. Drumul pe care a mers Domnul lor, drumul crucii și al suferinței, era drumul deschis și pentru ei. Temnițele reci, în cari mai zăceau încă oasele martirilor, erau gata și pentru ei.

Dar solia cercesească vine, ca o muzică îmbucurătoare și le spune:

II.

Știu! „Știu necazul tău, sărăcia ta și batjocurile din partea celor răi...” Știu suferințele tale, lipsurile tale, sărăcia ta, știu toate. Ce cuvinte pline de mângâiere! Dumnezeu știe! Iubitul meu prieten, te-ai gândit vreodată la aceste cuvinte? În suferința și necazul tău, în lipsa și sărăcia ta, în mijlocul batjocurilor și defăimărilor din partea celor răi, te-ai gândit tu că Dumnezeu e lângă tine, că El vede și aude toate și că El știe durerile tale?

III.

Nu te teme nici de cum. Omul, din fire, e fricos. Înaintea lui Dumnezeu, frica este un păcat, iar fricosul nu va avea parte de moștenire în Împărăția lui Dumnezeu. În capitolul 21: 8 din această carte, găsim următoarele cuvinte: „Dar cât despre fricoși... partea lor este iazul care arde cu foc și cu pucioasă, adică moartea a doua”. Era așa de ușor, ca în fața atâtor încercări grele, copiii lui Dumnezeu din biserică din Smirna, să se înfrice, să se teamă. Dar Dumnezeu, care cunoaște și această slăbiciune a oamenilor, caută să-i îmbărbăteze cu aceste cuvinte cari te umplu de curaj: „Nu te teme nici de cum”.

IV.

Dar încheierea acestei solii e și mai minunată. Iată ce zice Cel ce a murit și a înviat: „Fii credincios până la moarte, și-ți voui da cununa vieții”. Cuvintele acestea de aur, au fost motto-ul tuturor copiilor lui Dumnezeu, cari au avut de înfruntat vijeliile

și deslănțuirile furtunoase ale prigo-
nirilor. Din ele și-au făcut ei ținta
vieții lor către care au alergat tot tim-
pul.

Iubite frate, dorești tu să primești
CUNUNA despre care vorbește aici
Domnul și pe care a dorit-o așa de
mult Pavel? Eu cred că da! Nu uita
însă că drumul la ea duce pe la cru-
ce, prin suferință, prin necazuri, prin
lipsuri și prin atâtea alte neajunsuri.

Duminecă, 25 Iunie.

Culmea credinței

Daniel 3:16—30.

Cartea lui Daniel este scrisă cu un
scop foarte mare. Ea vrea să ridice
credința și moralul Evreilor, greu în-
cercați în robia babilonică. Ea se po-
trivește însă, pentru orice timp! Chi-
pul de aur stă și azi! La fel stă și
cuptorul! Vremurile de prigoană în
cari trăim azi, chiamă pe toți copiii
lui Dumnezeu să facă marea alegere:
CHIPUL sau CUPTORUL!?

I.

*Cei trei tineri au o finută dreaptă
și un răspuns limpede: „Iată, Dumne-
zeul nostru căruia îi slujim, poate să
ne scoată din cuptorul aprins, și ne
va scoate din mâna ta, împărate. Și
chiar de nu ne va scoate, să știi, îm-
părate, că nu vom sluji dumnezeilor
tăi, și nici nu ne vom închina chipu-
lui de aur, pe care l-ai înălțat!”* Un
răspuns mai hotărât nici nu se poate!
Ei n'au stat mult pe gânduri, nici n'au
șovăit. N'au încercat să scape, sau să
aleagă un drum de mijloc. Un astfel
de drum, nu există pentru credință.
Ei nu au cerut câteva zile răgaz, ca
apoi să se gândească, sau să încerce
să aranjeze cumva chestiunea. Ei au
răspuns cu un puternic, NU! De sigur,
această alegere nu e ușoară. Să spui
NU, în fața împăratului — care pe
vremea aceea era un tiran care făcea
ce voia; — să spui NU, în fața cupto-
rului de șapte ori mai mult încălzit;
să spui NU, în fața morții, înseamnă
să ai o mare și puternică credință. În-
seamnă să disprețuiești această viață

trecătoare, să fii gata a te despărți de
ea în orice moment — fără cea mai
mică părere de rău. Înseamnă să vezi
în cuptor o poartă a cerurilor și în
moarte, un drum la viață. Și ei au
avut această încredere.

II.

*Care era baza încrederii lor? Iată-o,
exprimată în cuvintele acestea minu-
tate și pline de o credință dinamică:
„Dumnezeul nostru, căruia îi slujim,
POATE să ne scoată din cuptorul a-
prins, și NE VA SCOATE din mâna
ta, împărate!”* Ce frumos răsună ace-
ste cuvinte de pe buzele unui copil al
lui Dumnezeu! Tatăl din ceruri se bu-
cură nespus de mult, când vede în co-
pii Săi o astfel de credință și predare
în mâna Sa. Acești trei tineri au fost
cu totul predați lui Dumnezeu. Ei nu
mai erau ai lor. Viața lor nu mai a-
vea niciun preț în ochii lor. Moartea
pentru ei nu însemna nimic. Tot ce
voiau ei, era ca Tatăl să fie mărtu-
risit și slăvit. Pentru îndeplinirea a-
cestei dorințe a lor, nu se gândeau
nici la viața lor tânără, nici la pozi-
ția lor înaltă, nici la viitorul lor, la
nimic, ci numai la Dumnezeu.

III.

Dar credința lor a mers și mai de-
parte: „Și chiar dacă Dumnezeu nu
ne va scăpa...” Dacă Dumnezeu nu va
scăpa corpurile lor, dragostea lor tot
va rămâne pentru El. Dragostea e mai
tare decât moartea. Răurile n-o pot
stinge. Puhoaietele n-o pot îneca. Sabia
n-o poate nimici. Foamea n-o poate
răpune. Să ascultăm ce zice marele
apostol Pavel, despre dragostea lui
Dumnezeu: „Cine ne va despărți pe-
noi de dragostea lui Hristos? Neca-
zul, sau strâmtorarea, sau prigonirea,
sau foamea, sau lipsa de îmbrăcă-
minte, sau primejdia, sau sabia? Du-
pă cum este scris: „Din pricina Ta
suntem dați morții toată ziua, suntem
socotiți ca niște oi de tăiat” (Romani
8:35—36).

IV:

*Dumnezeu le-a răspuns. Credința lor
n'a fost zadarnică. Încrederea lor în
Dumnezeu n'a dat greș. Urechea fină
a lui Dumnezeu, a ascultat mărturia
lor și ochiul Său plin de dragoste a
privit cu bunătațe spre ei. El însuși
se pogoară alături de ei în cuptorul
aprins, și prezența Lui acolo schimbă
întreg cuptorul într-o grădină răco-*

roasă. Ce minunat! Dumnezeu a găsit de bine să încerce credința acestor trei tineri, într'un mod atât de greu, lăsându-i să meargă până la gura cuptorului, dar când au fost aruncați în el, Dumnezeu a stat lângă ei și i-a scăpat, iar dușmanii lor au pierit în flăcări.

Iubitul meu tânăr, Dumnezeu este același și astăzi. Prezența Lui are aceeași putere minunată de a schimba

cuptorul cel mai fierbinte, într'o grădină frumoasă. Dar prezența Lui mai are și puterea de a schimba și viața ta și a o prefăce dintr'un pustiu de mărăcini și spini, într'o grădină roditoare, plină de fructe sfinte spre onoarea Sa. Ai tu credința celor trei? Roagă-te lui Dumnezeu să-ți dea fie această credință neclintită, ca să poți depune în fața oamenilor și a încercărilor, o bună mărturie despre El.

LECȚIUNILE SOCIETĂȚILOR FEMEILOR

Intocmite de sora Eari Truja

Lecțiunea pe luna Aprilie

Studiile pentru lunile Aprilie, Mai și Iunie, vor fi din cartea II a lui Moise. Fiecare membră a societății femeilor este rugată să citească întreaga carte, ori singură, ori cu societatea. Toate întrebările trebuie studiate și răspunse. Conducătoarea sau păstorul poate pune întrebările, până când fiecare membră e în stare să răspundă fără gresală la fiecare întrebare.

1. După moartea lui Iosif cum a tratat regele Egiptului pe Evreii? 2. Faraon de ce a distrus copiii Evreilor, de parte bărbătească? 3. Din care trib a fost Moise? 4. Cine erau părinții lui Moise? Să se spună ceva despre credința mamei sale. 5. Cum a fost Moise scăpat dela moarte? 6. Al cui fiu a devenit el? 7. De ce a omorât Moise pe un Egiptean? Unde a fugit el? 8. Cine a fost soția lui Moise? 9. Ce au însemnat acei 40 de ani de păstorit, în viața lui Moise în Madian? 10. Unde a fost Moise când Dumnezeu a apărut înaintea lui? 11. Cari erau cele trei seuze date de Moise, când Dumnezeu l-a chemat să meargă în Egipt? 12. Cum a răspuns Dumnezeu la aceste trei seuze făcute de Moise? 13. Cui au spus Moise și Aaron, întâi, mesajul lui Dumnezeu? 14. Care a fost efectul mesajului lui Dumnezeu asupra lui Faraon? 15. Să se înșire cele 10 plăgi trimise asupra Egipte-

nilor! 16. Ce-au făcut vrăjitorii? 17. Ce pregătiri au făcut Israelii pentru ultima urgie? 18. Când trebuia Evreii să aleagă mielul pascal? Când trebuia să fie junghiat? 19. De ce trebuia să stropescă cu sânge stâlpii ușii și pragul de sus? 20. Să se descrie așezarea Paștelor! 21. Să se descrie plecarea Israelitilor din Egipt! 22. Ce a fost între Israelii și Egipteni la Marea Roșie? 23. Să se descrie trecerea Mării Roșii! 24. Care a fost lipsa cea dintâi a copiilor lui Israel în pustiu? 25. Ce li s'a întâmplat lor la Mara, Elim și la Refidin? 26. Cine a fost Ietro și ce s'at bun a dat el lui Moise? 27. Unde s'a dat Legea și cum s'a arătat Dumnezeu lui Moise? 28. Să se învețe pe din afară cele 10 poruncii! 29. După legea lui Moise, când s'au eliberat sclavii Evreilor? 30. De ce au vrut Israelii un idol în formă de vițel? 31. De ce a consimțit Aaron la această idolatrie? 32. Cine a condus muzica și dansul? 33. Când a primit Moise instrucțiuni pentru zidirea cortului și a chivotului? 34. De unde au primit ei material pentru cort? 35. Cine a fost arhitectul cortului și care a fost mobila cortului? 36. De ce a fost Aaron ales ca preot? 37. Cari erau cele trei sărbători mari rânduite de Dumnezeu? 38. Câte zile a stat Moise, singur cu Dumnezeu, pe munte? 39. Să se descrie chivoțul și conținutul lui! 40. Ce fel de ulei a fost

întrebuințat în sfesnic? 41. Care a fost legea pentru răscumpărarea robilor? 42. Cari au fost cei doi lucrători principali ai cortului? 43. Ce a făcut Moise cu vitelul de aur? 44. Cum și-a arătat Dumnezeu slava Sa lui Moise? 45. Ce s'a întâmplat cu primele table ale Legii? 46. Cum a primit Moise nouile table ale Legii? 47. Ce se spune despre dârnicia popoului, pentru elădirea cortului? 48. Când și unde a fost așezarea și sfințirea cortului?

Lecțiunea pe luna Mai

Numiri geografice: 1. Pe ce munte și cui i-a apărut un înger? Ex. 3:2. 2. În ce loc au poposit prima dată Evreii, după trecerea Mării Roșii? Ex. 15:27. 3. Pe ce munte a vorbit Moise cu Dumnezeu? Ex. 19:18. 1. În ce loc au scos femeile cerceii de aur, pentru turnarea unui idol? Ex. 32:2-4.

Primele lucruri și fapte: 1. Unde a apărut prima dată îngerul lui Moise? Ex. 3:2. 2. Care este prima plagă din cele căzute în Egipt? Ex. 7:20. 3. Care este prima cântare din Biblie? Ex. 25. 4. Să se spună locul unde Dumnezeu Își zice prima oară Rege? Ex. 15:18. 5. Care este prima profetească? Ex. 15:20. 6. Care a fost primul judecător, după Biblie? Ex. 18:13. 7. Cine a fost primul seritor? Ex. 24:1. 8. Cine a fost primul Marele preot, iudeu? Ex. 28:1. 9. Care este primul cuvânt săpat pe o tablă de aur? Ex. 28:36. 10. Care este prima jertfă făcută de o femeie? Ex. 3:2. 11. Cine a sfărâmat mai întâi poruncile? Ex. 32:19.

Persoane: 1. Cui li s'a poruncit să omoare copiii de partea bărbătească? Ex. 1:15. 2. De la cine a primit Moise numele său? Ex. 2:10. 3. Care a fost marele reformator care a fost disprețuit de către cei cari a vrut să-i ajute? Ex. 11:15. 4. Care a fost numele soției lui Moise? Ex. 2:21. 5. Din care națiune și ce ocupație a avut Ietro?

Ex. 3:1. 6. Cine a vârit mâna în sân și s'a umplut de lepră? Ex. 4:6. 7. Cine a zis: Eu sunt greu la vorbă și la limbă? Ex. 4:10. 8. Pe cine a căutat Domnul să-l omoare pe când era într'un han? Ex. 4:24. 9. Care a fost numele mamei lui Moise și Aaron? Ex. 6:20. 10. Prin a cui acțiune a fost apa schimbată în sânge? Ex. 7:19-20. 11. Cu cine au avut Israelii prima luptă? Ex. 17:8. 12. Care profeteasă a jucat cu un instrument muzical în mână? Ex. 15:20. 13. Măinile cărui profet bătrân au fost susținute în rugăciune? Ex. 17:9-13. 14. Cine a fost socrul lui Moise? Ex. 18:4-5. 15. Cine a văzut pe Dumnezeul lui Israel? Ex. 24:9. 16. Cari două persoane din Vechiul Testament au postit 40 de zile? Ex. 24:18; 1 Regi 19:8. 17. Să se spuie numele unui meseriaș ales și învățat de Domnul! Ex. 31:2-3. 18. Care mare preot a făcut un idol? Ex. 32:4. 19. Care profet a pus pentru un timp scurt, un vâl pe fața sa? Ex. 34:33. 20. Cine a făcut cortul întrunirii? Ex. 371.

Lecțiunea pe luna Iunie

Intâmplări: 1. Dumnezeu a adăugat la numele Său, numele unor oameni, cu să poată fi cunoscut urmașilor lor. Cine sunt acei oameni și ce a spus Isus cu privire la ei? Ex. 3:6-15; Matei 22:32. 2. Ce s'a întâmplat cu mâna lui Moise când și-a pus-o în sân, la porunca Domnului? Ex. 4:6. 3. Cum urma să se prefacă apa ce Moise a aruncat-o pe pământ, în Egipt, când a fost trimis să scoată poporul? Ex. 4:9. 4. Ce i-a dat Domnul lui Moise când l-a trimis la Faraon? Ex. 4:21. 5. În ce se profăcea toiagul lui Moise, când era aruncat înaintea lui Faraon? Ex. 7:9. 6. Ce a făcut toiagul lui Aaron cu toiagele vrăjitorilor din Egipt? Ex. 7:12. 7. Care a fost prima plagă căzută în Egipt și cât a ținut? Ex. 7:19-25. 8. Ce exemplu avem despre o miraculoasă cobo-

rire a întunericului, arătată de Vechiul Testament? Ex. 10:22—23. 9. Care a fost cea din urmă plagă? Ex. 11:5. 10. Cari sunt cele două animale cari puteau fi tăiate de Paști? Ex. 11:5. 11. Cum s'a făcut stropirea cu sânge a ușilor dela casele Evreilor? Ex. 12:22. 13. Care popor s'a împrumutat cu îmbrăcăminte dela inamicii lor? Ex. 13:35. 13. Câți Evrei au ieșit din Egipt? Ex. 12:37. 14. Cum au fost conduși Evreii prin pustie, 40 de ani? Ex. 13:21. 15. Care a fost drumul care, pentru unii a fost scăparea, iar pentru alții pierderea? Ex. 14. 16. Câte

cară de războiu au pierdut Egiptenii în Marea Roșie? Ex. 14:16. 17. Ce mișcare a lui Moise a provocat nimicirea Egiptenilor? Ex. 14:27. 18. Să se dea un exemplu de apă amară, prefăcută, în apă dulce! Ex. 15:25. 19. Cu ce se aseamănă mana și ce gust avea? Ex. 16:31. 20. Cu ce se hrăneau Israelii în acest timp? Ex. 15:12—13. 21. Cât timp s'au hrănit Israelii cu turtă cu miere? Ex. 16:35. 22. Ce anume lucruri se găsesc în Vechiul Testament, ca sfințiți? Ex. 31:13; Lev. 22:9; Ex. 29:44; Ex. 29:43; 2 Cronici 6:16.

Incasări pentru lucrarea Școalelor Duminecale

Școala Duminecală: Vărfurile, jud. Arad, lei 95. Negrileşti, jud. Someș, lei 50. Iași, lei 75. Fălești, jud. Bălți, lei 65. Curtici pe 1938, lei 300. Revetiș, pe 1938, lei 40. Potoc, lei 74. Craiova, lei 80. Cioara, jud. Brăila, lei 50. Bolvașnița, lei 150. Rudăria, lei 128. Hagi-Dumitru, lei 40. Baia-Mare, lei 30. Bogodintii, lei 70. Pârvova, lei 100. Valea-Albă, Constanța, lei 100. Pesac, lei 50. Unirea, jud. Caliacra, lei 38.

Moldovița, lei 40. Milcoveni, lei 89. Sudriji, lei 30. Grădina, lei 30. Arad-Șega lei 60. Răcăjdia, lei 65. Timișoara, lei 100. Dalboșeți lei 70. Petnic, lei 50. Vișoara, jud. Constanța, lei 60. Cincul-mare, lei 100. Brașov, lei 200. Galați, jud. Făgăraș, lei 400. Lescovița, lei 55.

Casier: Ilic Craiovan, str. Valea-mică 310. MOLDOVA-NOUA, jud. Caraș

CĂLĂUZA

vieții tale să fie Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia. Citește-o în fiecare zi. Se găsește biblii cu 100, 140, 170 și 300 lei, la **DEPOZITUL NOSTRU.**

Cărți ajutătoare învățătorilor și elevilor școalelor Duminecale, precum și cărți de cântări, comandați dela

DEPOZITUL DE LITERATURĂ

Arad, str. Fabricii 20.

CĂLĂUZA apare de patru ori pe an, în **36 pagini.** — **Redacția și Administrația:** Str. Fabricii No. 20 Arad. — **Casier:** N. Oncu, Str. Blanduziei 4. — **Abonamentul:** 20 lei anual și 12 lei pe un jumătate de an. O bucată 6 lei.